

Weg met ons?

Aanwoord aan
Paula D'Hondt

FILIP DEWINTER

Weg met ons?

Antwoord aan
Paula D'Hondt

FILIP DEWINTER

uitgeverij TYR

INHOUD

Weg met ons?	7
Bent U ook racist?	11
Inquisitie tegen het Vlaams Blok	23
De opmars van de islam	33
Het failliet van de integratie	43
Baas in eigen land	53
Eigen volk eerst	65

Weg met ons?
Antwoord aan Paula D'Hondt

© 1991, Uitgeverij Tyr
Postbus 24, 2000 Antwerpen 20

Opzoekings- en typwerk: Karim Van Overmeire
Correcties uitgeschreven teksten: Filip De Man
Omslagontwerp: Geert Van der Roost

ISBN 90-5438-001-2
D/1991/6093/1
NUGI 661

Extra exemplaren van dit boekje kunnen besteld worden door storting van 195 fr. op rek. nr. 409-8528851-73 van uitgeverij Tyr.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerboudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan Bechir Gemayel

"In het verleden dachten wij dat onze zwakheid ook onze kracht was. We wilden kooplui zijn en bankiers en toeristengidsen, en het vechten aan de anderen overlaten. We dachten dat, aangezien we geen militaire kracht hadden, niemand ons zou aanvallen; dat niemand ons genoeg zou vrezen om ons aan te vallen. Het resultaat van dit alles is dat vandaag een derde van ons land vernietigd is en twee derden bezet door vreemde legers."

Bechir Gemayel, President van Libanon,
vermoord op 14 september 1982.

WEG MET ONS?

Wilfried Martens heeft mensenkennis. Zoveel is zeker. Waarom had hij anders een goedmoedige, doodbrave en soms wat meelijwekkende grootmoeder als Koninklijke Commissaris voor het migrantenbeleid benoemd?

Paula D'Hondt was de perfecte bliksemafleider, de kop van jut, het koekoekse-ende en Ma-rokkaanse thee-drinkende alibi waarachter de politieke klasse schaaamteloos haar eigen incompetentie kon verbergen.

Was haar aanstelling tot Koninklijke Commissaris de gedroomde 'fin de carrière' voor Paula D'Hondt?

"Ik heb op geen enkel ogenblik gevraagd om deze functie te mogen bekleden. Ik ben gevraagd...," verklaart de Aalsterse politica zelf in een interview met Het Belang van Limburg (17.3.89). De nagelnieuwe Koninklijke Commissaris vatte haar politieke zelfmoordoperatie onwetend en zonder het minste enthousiasme aan.

Voor de job bedanken, wat de Brusselse politici Chabert en Anciaux gedaan hadden, kon Paula D'Hondt niet: het was dit of terug naar af. De schaarse en meestal cynische artikels die in de kranten verschenen, toen bekend werd dat D'Hondt Koninklijke Commissaris werd, logen er niet om. De publieke opinie en de politieke wereld reageerden schouderophalend en hoofdschuddend. Hilariteit was er toen bleek dat de eerste en belangrijkste bekommernis van de nieuwbakken commissaris het ontbreken van een

koffiezetapparaat op haar kabinet was.

Het volkomen gebrek aan dossierkennis liet zich al zeer vlug voelen. Paula werd losgelaten op de samenleving... en liep met het hoofd tegen de muur. In paniek omringde zij zich dan in allerijl met een aantal 'professionele anti-racisten' uit de welzijnssector. Deze door de staat betaalde 'integratie-specialisten' hebben geen moment geaarzeld om Paula D'Hondt met hun goede zorgen te omringen. Opeens kregen zij de kans om het beleid naar hun hand te zetten. Ze hebben deze kans met beide handen gegrepen.

In de meer dan duizend pagina's tellende rapporten kan men de pluri-culturele en multi-rationale nonsens van de pro-immigratielobby lezen. Het zijn deze gevaarlijke 'anti-racistische' en mondialistische profeten die de dienst uitmaken op het kabinet van Paula D'Hondt. Zij zijn het ook die van de naïeve en zachtmoedige Aalsterse 'tante Post' een gedreven, venijnige en fanatieke woordvoerder van de anti-racistische lobby hebben gemaakt. Zij is de gewillige en gemakkelijk te manipuleren speelbal in handen van fanatici met gevaarlijke ideeën. De projecten en beleidsvoorstellen die momenteel door het kabinet D'Hondt geformuleerd worden, zijn de blauwdruk van het vreemdelingenbeleid dat de komende jaren in dit land zal gevoerd worden. Het uitgangspunt is de multi-rationale maatschappij, de smeltkroes van volkeren en culturen. Een onbeperkte immigratie en de 'integratie' van de niet-Europese vreemdelingen in onze maatschappij zijn de middelen om dit doel te bereiken. De eigenheid en de belangen van het eigen volk moeten plaats ruimen voor een holle rethoriek over solidariteit en medemenselijkheid.

Wie zich vragen stelt over dit multi-rationale paradijs en wie zich tegen deze 'weg met ons'-mentaliteit verzet, wordt onmiddellijk als racist

gebrandmerkt. Nochtans heeft het alternatief voor de destructieve politiek van D'Hondt niets met racisme te maken.

In plaats van ons zonder verzet onder de voet te laten lopen door de massale invasie uit de derde-wereld-landen, moeten wij opkomen voor het behoud van onze eigenheid.

Tegenover de 'integratie' van een groeiend aantal niet-Europese vreemdelingen staat de begeleide terugkeer van deze vreemdelingen naar hun landen van herkomst.

Tegenover het 'Weg met ons' van Paula D'Hondt staat het 'Eigen volk eerst' van het Vlaams Blok.

'Met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete van zesentwintig tot vijfhonderd frank of met één van die straffen alleen wordt gestraft:

1° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon wegens zijn ras, zijn huidskleur, zijn afkomst of zijn nationale of etnische afstamming;

2° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen;

3° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aan zijn voornemen tot rassendiscriminatie publiciteit geeft.

In de 'Wet tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden' (Wet Moureaux) van 30.7.81 wordt vrolijk gegoocheld met begrippen als racisme, geweld, discriminatie, haat, rassenscheiding, nationale of etnische afstamming,...

Terwijl het in het strafrecht toch essentieel is dat men de strafbare feiten zo duidelijk mogelijk omschrijft, schijnt men bij het opstellen van de 'Wet Moureaux' opzettelijk voor vaagheid en wazigheid gekozen te hebben. Een duidelijke definitie van een begrip als 'racisme' moet je in de

wet Moureaux dan ook niet zoeken.

En wie voor een preciese definiëring van het begrip 'racisme' terugvalt op Van Dales' woordenboek, merkt dat de definitie daar op enkele jaren tijd ingrijpend gewijzigd werd.

In de voorlaatste uitgave van Van Dale vond de lezer naast het woord racisme: 'verening van het ras, politieke rasleer'.

In de jongste uitgave van het woordenboek wordt dit: 'de opvatting dat het ene ras superieur is aan het andere en, daaruit voortvloeiend, dat ten aanzien van het ene ras andere maatstaven kunnen (mogen) worden aangelegd dan ten aanzien van het andere; discriminatie op grond van ras.' De interpretatie die er tegenwoordig aan gegeven wordt, wijkt zeer sterk af van de oorspronkelijke betekenis. Racisme heeft een bijzonder pejoratieve betekenis gekregen. Iedere vorm van werkelijke of ingebeelde discriminatie wordt nu als racisme omschreven. Men spreekt van anti-vrouw-racisme, taalracisme, racisme tegen homo's, ...

Sommigen beperken racisme tot vreemdelingenhaat of xenofobie.

Xenofobie kan omschreven worden als een onberedeneerd, irrationeel en haast instinctmatig gevoel van angst dat op een gegeven ogenblik kan omslaan in een extreem gevoel van afkeer, misprizen en haat. Racisme is zeker geen synoniem voor xenofobie. De gevoelens van haat kunnen zich immers richten tegen de bewoners van een andere straat, een andere stad, een andere streek, een ander land en eventueel ook tegen een ander ras.

Met racisme wordt heel dikwijls ook rassenwaan bedoeld. Rassenwaan, in het Frans 'racisme de peau', uit zich in een vaak wederzijdse vijandigheid tussen bevolkingsgroepen die zich door hun cultuur, hun godsdienst, hun

mentaliteit en hun huidskleur van elkaar onderscheiden. Deze vijandigheid leidt tot een superioriteitsgevoel bij één of bij beide tegengestelde groepen.

Het is verkeerd te stellen dat het superioriteitsgevoel en het recht tot discriminatie dat men uit dit gevoelens denkt te mogen afleiden, enkel het gevolg zou zijn van de afkeer van de huidskleur van de andere groep. Alhoewel de huidskleur meestal het meest opvallende kenmerk is van de groep waartoe iemand behoort, zijn het meestal andere kenmerken die de haatgevoelens opwekken (mentaliteit, cultuur, religie,...).

Hoe dan ook, racisme wordt gelijkgesteld met discriminatie, xenofobie en rassenhaat. Deze begripsverwarring en woordvervuiling zijn het gevolg van een jarenlange campagne van de tegenstanders van alles wat met ras, volk en identiteit te maken heeft.

RAS EN CULTUUR

Kan men op basis van de 'Wet Moureaux' het Vlaams Blok van racisme beschuldigen omdat het pleit voor de begeleide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst? Het door het Vlaams Blok voorgestelde vreemdelingenbeleid gaat helemaal niet uit van één of andere hiërarchische rassenrangschikking. Het Vlaams Blok spreekt niet over rassen, maar over cultuurpatronen. Wetenschappelijk gezien behoren de Turken en de Noordafrikanen trouwens tot hetzelfde 'blanke ras' als de Europeanen.

De bekende etnoloog Levi-Strauss preciseerde in een toespraak voor de UNO het verschil tussen ras en cultuur: 'Ras en cultuur zijn twee

verschillende begrippen. Het is dwaas iemand voor racist uit te schelden omdat hij aan bepaalde waarden de voorkeur geeft en weigert alle culturen als evenwaardig te beschouwen. Het is geen misdaad een bepaalde manier van leven en denken te kiezen boven een andere en zich weinig aangetrokken te voelen door gedragingen of door een levenswijze die -hoe eerbiedwaardig ook- al te ver verwijderd zijn van de waarden waaraan men traditiegetrouw gehecht is. Gehechtheid aan de eigen cultuur maakt het soms nodig zich te verdedigen tegen hen die een andere cultuur willen opdringen. Dit heeft helemaal niets met racisme te maken."

Kan men de Vlaamse Beweging verwijten een racistische beweging te zijn omdat ze opkomt voor het behoud van onze taal en cultuur? Kan men het Joodse volk verwijten een racistisch volk te zijn omdat het via zeer strenge regels zijn religieuze en volkse eigenheid veilig probeert te stellen? Kan men het Vlaams Blok verwijten een racistische partij te zijn omdat het probeert de massale invasie van vreemdelingen en de bedreiging van de identiteit van het eigen volk te stoppen?

Het begrip 'racisme' is verworpen tot een scheldwoord dat afgevuurd wordt op iedereen die niet gelooft in de multi-culturele samenwerking. Louis Pauwels, de hoofdredacteur van het Franse 'Le Figaro-Magazine' stelt in zijn boek 'Le droit de parler' terecht dat "het pseudo anti-racisme in werkelijkheid niet meer is dan het verwerpen van de culturele en etnische identiteiten. Het uiteindelijk doel is de smeltkroes, het gelijkmaken van de mensheid, wat alleen maar neerkomt op een vulgair soort amerikanisme."

DE STRATEGIE VAN HET ANTI-RACISME

Het 'anti-racisme' is een nieuw wapen in handen van diegenen die heilig geloven in het universalisme en het cosmopolitisme. De ééngemaakte wereld zonder culturele of andere verschillen is dé droom van iedere egalitarist.

Het eerste objectief van de voorstanders van de multi-raciale maatschappij is het ondermijnen van de eigenheid van ieder volk.

Dit systematisch aanvallen van de identiteit van ons volk gebeurt nooit rechtstreeks. De zogenaamde anti-racisten weten immers bijzonder goed dat hun anti-racistische stellingen door de bevolking niet onderschreven worden.

Michel Hannoun, auteur van het in opdracht van de Franse regering geschreven rapport 'L'Homme est l'espérance de l'homme' zegt hierover in een interview met 'Le Figaro Magazine' (19.12.87) dat "het racisme bij de mens een natuurlijk iets is. Iedereen van ons heeft het in zich. Het anti-racisme echter is zeker geen natuurlijk fenomeen: het moet aangeleerd worden."

Met 'racisme' bedoelt Hannoun uiteraard het volksbewustzijn, het feit dat mensen zich verbonden voelen met hun volk en met diegenen die dezelfde taal spreken, dezelfde cultuur beleven en die geloven in dezelfde waarden en normen.

Met deze wetenschap in het achterhoofd heeft de anti-racistische lobby beslist om het offensief tegen de identiteit van ons volk in te zetten door alles wat met de eigenheid van ons volk te maken heeft, verdacht te maken.

Hun strategie is simpel. Indien je iets wil vernietigen wat door de maatschappij als waardevol, belangrijk en essentieel beschouwd wordt, val het dan niet rechtstreeks aan, maar maak het verdacht.

Eerst en vooral werden de begrippen racisme

en anti-racisme gelanceerd. Racisme betekent onderdrukking, discriminatie, vreemdelingenhaat en geweld tegen minderheden. Anti-racisme betekent vriendschap, verdraagzaamheid en openheid voor al wat vreemd is. Kort samengevat: racisme is slecht, anti-racisme is goed.

Eenmaal deze begrippen -onder invloed van de media- algemeen aanvaard werden, kwam het erop aan 'racisme' te associëren met nationalisme, volkse eigenheid, behoud van de eigen cultuur en respect voor de identiteit van ieder volk. Uiteindelijk doel is de vernietiging van het nationale en het creëren van een multi-raciale en pluralistische maatschappij. Opvallend is dat diegenen die het 'anti-racisme' als een wapen in de strijd voor de pluri-raciale maatschappij gebruiken, systematisch weigeren een concrete en bruikbare definitie aan het begrip 'racisme' te geven.

Zij blijven graag vaag omdat zij zeer goed weten dat het racisme zoals bijvoorbeeld omschreven in de Wet Moureaux, bijzonder zelden voorkomt. Het racisme gedefinieerd als 'het aanzetten tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon wegens zijn ras, zijn huidskleur, zijn afkomst of zijn nationale of etnische afstamming' (art. 1) is een absoluut marginaal en zelfs verwaarloosbaar verschijnsel in ons land.

Tijdens een periode van 7 jaar (1981-1988) werden op basis van de 'Wet tot bestraffing van bepaalde van racisme of xenofobie ingegeven daden' bijna 1100 klachten ingediend. Daarvan werden er 900 geseponneerd. Uiteindelijk werden slechts enkele personen veroordeeld.

Het te verwaarlozen aantal veroordelingen bewijst dat het met het racisme in dit land niet zo'n vaart loopt. Sommigen beweren dat de Wet Moureaux om verschillende redenen vooral technisch een slechte wet zou zijn. Het minime

aantal klachten en veroordelingen zou vooral daaraan te wijten zijn. Ook in Nederland en in Frankrijk, waar een soortgelijke 'anti-discriminatiewet' bestaat, blijkt het aantal veroordelingen en klachten verhoudingsgewijs even laag te liggen.

Verschillende kerens hebben organisaties zoals de Liga voor de Rechten van de Mens geprobeerd om het Vlaams Blok op basis van de Wet Moureaux voor de rechtbank te sleuren. Het Vlaams Blok werd telkens vrijgesproken.

In hun pogingen het Vlaams Blok voor racisme en xenofobie veroordeeld te krijgen, verraden deze organisaties hun ware bedoelingen. Zij willen diegenen breken die zich verzetten tegen de islamisering en vechten voor het eigen volk. Zij willen het Vlaams Blok verdacht maken. Zij willen aan de bevolking bewijzen dat het Vlaams Blok en dus ook de 'Eigen volk eerst'-idee racistisch is. Wanneer het Vlaams Blok veroordeeld en verslagen is, is voor hen ook het laatste verzet tegen de meltingpot gebroken. Eenmaal het Vlaams Blok op de knieën, is de laatste barrikade doorbroken.

Natuurlijk schuilt in ieder van ons de wil om te vechten voor het behoud van onze identiteit en voor al datgene wat ons eigen is. Deze natuurlijke reflex spoort ons aan om op te komen voor de eigenheid van het volk waartoe wij behoren. Wanneer deze identiteit bedreigd wordt - bijvoorbeeld door een massale invasie van niet-Europese vreemdelingen - dan ontstaat er bij sommigen ongetwijfeld een primaire drang om op een racistische manier op deze dreiging te antwoorden. De wil van iedere mens om datgene wat hem dierbaar is, veilig te stellen, kan echter onmogelijk als een uiting van racisme uitgelegd worden.

Het beste middel om een einde te stellen aan

vreemdelingenhaat en rassenwaan bestaat uit het wegnemen van de bron van alle kwaad: de massale aanwezigheid van niet-integreerbare vreemdelingen in onze gemeenschap.

De anti-racisten zouden eigenlijk de grootste voorstanders moeten zijn van de begeleide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst. Het zal voor iedereen ondertussen bijzonder duidelijk zijn dat het wegnemen van eventuele racistische spanningen zeker niet de belangrijkste bekommernis van deze mundialisten is. Het enige wat voor hen telt, is het maatschappelijk aanvaardbaar maken van de massale immigratie vanuit de Derde Wereld-landen naar Europa. Dat zij de nationalist en al diegenen die bekommerd zijn voor de toekomst van hun volk, op hun weg vinden, hindert hen. De nationalistische reflex bij de bevolking is het laatste obstakel die een echte invasie vanuit de Derde Wereld tegenhoudt. De 'anti-racistische' strijd heeft als enig doel deze reactie van wettige zelfverdediging uit te schakelen en de laatste georganiseerde verzetshaarden te elimineren.

OUDE WIJN IN NIEUWE ZAKKEN

De anti-racistische strijd en de ideologie van 'De Rechten van de Mens' worden door de socialistische beweging op een handige manier gebruikt om het failliet van het socialisme te verbergen. Door deze 'vernieuwende' ideeën op het politieke strijdtoneel naar voren te schuiven, zondigt het internationaal socialisme niet tegen zijn basisprincipes. Het gelijkheidsbeginsel en het mundialisme hebben altijd al deel uitgemaakt van het socialistisch ideeëngoed. Deze principes werden ook verkondigd bij de communistische

machtsovername in Rusland in 1917, en later bij de vestiging van communistische regimes in Oost-Europa en in de Derde Wereld. De evolutie in de landen achter het IJzeren Gordijn heeft de socialistische beweging noodgedwongen doen besluiten het oude programma in een nieuw kleedje te wringen.

Bij gebrek aan beter zijn het 'anti-racisme' en het mundialisme de nieuwe politieke ideologie van het socialisme geworden. Op die manier proberen zij aan de publieke opinie een wereldbeeld te verkopen dat in zijn oude gedaante bij niemand meer in de smaak viel.

De massale immigratie vanuit de Derde Wereld-landen past wonderwel in de strategie van de anti-racisten. De uiteindelijke betrachting is immers de multi-raciale maatschappij, de smeltkroes van volkeren en culturen.

ANTI-RACISME : EEN NIEUWE GODSDIENST ?

Het 'anti-racisme' is een nieuw soort godsdienst geworden. Je kan er eenvoudigweg niet over discussiëren, je kan het niet verkeerd vinden. Het is te nemen of te laten. Wie niet akkoord is, marginaliseert zichzelf. Hij of zij hoort er niet meer bij.

Zo is het in onze maatschappij moreel onaanvaardbaar dat men opkomt voor het 'Eigen volk eerst'. Wie zich verzet tegen het anti-Vlaams racisme van bijvoorbeeld de zich Vlaams-nationalist noemende staatssecretaris Vic Anciaux (die schaafteloos beweert dat hij 'een tijdelijke positieve discriminatie van migranten bij de bestrijding van de kansarmoede niet uitgesloten acht'), haalt zich de publieke verontwaardiging van

weldenkend Vlaanderen op de hals.

Het 'anti-racisme' is een nieuwe waarde geworden die alle andere (gezin, eerlijkheid, trouw,...) overschaduwde. Het anti-racistisch dogma staat immers boven alle andere wetten en verordeningen. Alles iedereen is ondergeschikt aan de nieuwe afgod.

Het 'anti-racisme' is een sluipend gif dat heel onze maatschappij heeft aangetast. Alois Gerlo schrijft hierover in een vrije tribune ('Zij noemen ons racisten') in Het Laatste Nieuws (11.1.91): "Er bestaat bij ons een soort fundamentalistische groep die tot elke prijs zoveel mogelijk vreemdelingen wil toelaten en al diegenen die dat niet wensen, omdat ze vasthouden aan hun eigen identiteit als volk, brandmerken als racisten en hun zelfs het zwijgen zouden opleggen, waren ze daartoe in staat. Zij misprijzen de grote meerderheid van hun volk. In het beste geval getuigt deze houding van een soort sceptisch, een wereldvreemd utopisch humanisme."

Het 'anti-racisme' is al lang niet meer het exclusieve monopolie van links. De mundialisten zijn erin geslaagd om hun ideeën te laten binnen-sijpelen in bijna alle partijen, vakbonden en grote sociale bewegingen. Ook de kerk is als een rijpe vrucht in de handen van de multi-raciale bewegingen gevallen. Zo liet de Franse bisschop Gaillot zich onlangs ontvallen dat hij "gehecht is aan de waarden van de Rechten van de Mens." "Dit engagement maakt van mij een wereldburger", beweert Gaillot, "mijn woning is deze planeet. Ik ben een broeder en landgenoot van alle mensen ter wereld." Begin maart '91 verspreidde het Interdiocesanaal Pastoraal Beraad een oproep om stemrecht te verlenen aan 'migranten'. De mundialisten maken zich bij zoveel naïviteit ongetwijfeld bijzonder vrolijk. Ook nu weer slagen de christelijke bewegingen in het algemeen en de

kerk in het bijzonder erin om de waterdrager te zijn van ideeën die uiteindelijk de ondergang van de Europese beschaving tot gevolg zullen hebben.

Het vals begrepen solidariteitsgevoel dat zich van bepaalde christelijke middelen meester heeft gemaakt, is in die kringen blijkbaar een grotere deugd dan een gezonde dosis realiteitszin.

IN DE LEER BIJ GRAMSCI

Men kan zich de vraag stellen waarom alles en iedereen, met uitzondering van een handjevol nationalist, zich door deze mundialistische theorieën laat overdonderen. De verklaring is nochtans simpel. Terwijl de traditionele partijen zich bezig hielden met de dagdagelijkse politiek, de economische crisis, de nasleep van de koude oorlog en de val van het communisme, heeft de linkerzijde ondertussen het ideologische debat gevoerd en gewonnen.

De Italiaanse communist Gramsci beweerde reeds in de jaren '20 dat men de politieke macht niet kan veroveren zonder dat er een voldoende culturele onderbouw aanwezig is die deze politieke macht ondersteunt en voedt. Hij is het die van de cultuur een metapolitiek strijdmiddel heeft gemaakt. De linkerzijde is er momenteel in geslaagd hetzelfde te doen met een aantal zogenaamde morele waarden (gelijkheid tussen alle volkeren, 'anti-racisme', mundialisme...). Wanneer men erin slaagt deze 'nieuwe' morele waarden op te dringen aan de zacht geworden publieke opinie, kan men op deze manier een gevaarlijke politieke tegenstander en concurrent uitschakelen.

Het komt er voor ons op aan de burger te laten

inzien dat het hier om valse waarden gaat, schijnwaarden die enkel en alleen moeten dienen om één bepaalde ideologische stroming, die de jongste jaren aardig in het slop is geraakt, opnieuw vlot te krijgen.

INQUISITIE TEGEN HET VLAAMS BLOK

9 oktober 1989 : één op vijf Antwerpenaren stemt voor het Vlaams Blok. Met tien gemeenteraadsleden trekt het Vlaams Blok het Antwerpse stadshuis binnen. Ook in Gent, Lokeren, Mechelen, St. Niklaas, Edegem, Mortsel,... doet zich een kleine politieke aardverschuiving voor. Het Vlaams Blok breekt door. Bij de traditionele partijen ontstaat paniek.

Amper één dag na deze 'Zwarte zondag' (De Morgen, 10.10.89) haast de premier zich om plechtig te beloven dat er binnen de twee weken een speciale regeringscommissaris voor het vreemdelingenbeleid zal worden aangesteld. Oktober, november, december, januari, februari en maart gaan voorbij en over het vreemdelingenprobleem wordt met geen woord meer gerept. Maar half maart valt Paula D'Hondt uit de regeringsboot en even later wordt ze opgevestigd als 'Koninklijke Commissaris voor het migrantenbeleid'. De hetze tegen het Vlaams Blok kan beginnen.

VAN MIGRANTEN- NAAR VOLKSCOMMISSARIS

"Het Vlaams Blok heeft een simpele boodschap, hé. Eigen volk eerst en de rest buiten. Met een intelligentiecoëfficiënt van tien ben je mee. Maar voor de rest heeft het Blok niets. Niets. Want stel dat de migranten uitgedreven worden: hoe gaan ze dat doen? Op boten zetten, op wagons? Dat weten ze niet. En ondertussen worden hier

mensen geboren, worden ze ziek, gaan ze naar school. Wat vind je daarover in het programma van het Vlaams Blok? Zero." (Interview met Paula D'Hondt in De Morgen, 21 november 1990).

De toon is gezet. Wie dit citaat leest, weet onmiddellijk hoe laat het is. Paula D'Hondt schuwt de directe confrontatie met het Vlaams Blok. Ze weigert deel te nemen aan debatten. Ze vermijdt ieder gesprek met Vlaams Blok-mandatarissen.

Natruppen doet D'Hondt wel. Eind december 1990 gaf het Vlaams Blok een 'Zwartboek Paula D'Hondt' uit, een bloemlezing uit de tientallen uitspraken die de Koninklijke Commissaris de voorbije twee jaar over het Vlaams Blok heeft gedaan. Wie dit zwartboek leest, zal moeten toegeven dat D'Hondt geen gelegenheid onbenut laat om het Vlaams Blok aan te vallen.

Leugens, beledigingen, insinuaties, verdachtmakingen... het hoort er allemaal bij. Een korte bloemlezing.

Leugens:

"Onlangs bewerkte het Vlaams Blok mijn dorp met een sticker waarop stond: 'Alleen hoeren profiteren van de immigratie'." (Humo, 14.3.91). Deze vulgaire zelfklevers zijn helemaal niet van het Vlaams Blok afkomstig. Wellicht zijn ze het werk van een provocateur die hiermee het Vlaams Blok in discredit wil brengen. Met dit soort bedenkelijke initiatieven zijn alleen de tegenstanders van het Vlaams Blok gediend.

Volop gegrepen door de emotie (sic) verklapte D'Hondt dat ze twee weken geleden thuis in Haaltert door Vlaams Blokkers werd geïntimideerd: "Ze drongen mijn huis binnen. Twee weken geleden velden ze aan, drongen hun voet tussen de deur en forceerden de toegang tot mijn huis. Om wat te doen? Om mij te intimideren." (De Morgen,

Paula D'Hondt vertelt graag en dikwijls dat ze thuis belaagd werd door Vlaams Blokkers. Persoonlijk heb ik haar al verschillende malen meegedeeld dat het Vlaams Blok helemaal niet opgezet is met dit soort acties. Integendeel zelfs. Wie zit er dan wel achter deze provocaties? Verantwoordelijk is de zogenaamde 'Vlaams Nationale Groepering'.

Deze groupuscule, die geleid wordt door een ex-PVV-schepen uit Schilde, heeft wel meer aangebrande acties op haar actief. Vlak na de door het Vlaams Blok georganiseerde moskeewandeling in Borgerhout gooide een VNG-militant een brandbom naar een moskee. De gearresteerde VNG-er bleek Eddy W. te zijn, bijgenaamd 'rooie Eddy'. Deze zogenaamde 'Vlaams Blok-militant' bleek jarenlang een bijzonder actief lid geweest te zijn van Vonk, een radicale trotskistische afsplitsing van de Jong-socialisten. Toeval? Insinuaties:

"Ik huijer bij de herinnering aan de dag dat ik in Antwerpen door het dringen en duwen van Vlaams Blokkers rond mij bijna ten val kwam, waarop Dewinter plots met opgeheven rechterarm naar voren stormde -ik zal het beeld van mijn leven niet vergeten (en dan vraagt men mij of ik duidelijke parallellismen met vroeger herken!)- en zijn troepen zich onmiddellijk terugtrokken." (Mens voor Mens, blz. 18-19).

Geef toe, dr. Goebbels, de propaganda-specialist van de nazi's, had het niet beter kunnen vertellen. De bejaarde politica die alleen de barbaarse horden moet trotseren en die uiteindelijk van het allereerste gered wordt door de gevaarlijke jonge Führer die, met opgeheven rechterhand -stel u voor- de 'troepen' een halt toeroept. We zouden erom lachen moest het zo zielig niet zijn.

Beledigingen:

"Antwerpen is een enorme gasbel aan het worden,

waar het Vlaams Blok constant met een vlammenverper boven aan het spelen is." (De Morgen, 21.11.90). "Toen ik negentien was, heb ik uitgemergelde mensen uit Büchenwald en Dachau zien terugkeren. Als ik bedenken dat die wanzin mogelijk is geweest door de taal en acties te gedogen die ook nu weer deel uitmaken van het idioom van extreem-rechts in België, dan word ik bang, heel bang." (Mens voor Mens, blz. 17) "... Maar het heeft blijkaar allemaal niet belet dat opnieuw een nationalistische Blut und Boden-politiek de kop kan opsteken en de geesten van een deel van de bevolking beroert. Dat maakt me bang. Heel bang." (Mens voor Mens, blz. 16)

De 'prinses van de Wetstraat', zoals Paula D'Hondt onlangs door Panorama-journalist Paul Muys werd betiteld, is blijkaar bang, heel bang... Ze speelt handig in op de 'anti-racistische' hetze tegen het Vlaams Blok en aarzelt niet om de meest platvloerse middelen en methodes uit de politieke trukendoos boven te halen. Dachau, Büchenwald, Blut und Boden, doen het immers nog altijd bij het brede publiek... Niet alleen het Vlaams Blok, maar ook de PVV en de PRL hebben omwille van deze en andere uitgesproken partijpolitieke uitspraken al verschillende malen het ontslag van D'Hondt gevraagd. Martens doet telkens alsof zijn neus bloedt.

In haar pamflet 'Mens voor Mens' mag D'Hondt probleemloos verklaren: "Ongetwijfeld ben ik als Koninklijke Commissaris mijn boekje te buiten gegaan door het Vlaams Blok aan te vallen. Ik ben me daarvan bewust. Mijn taak zou normaal zijn geweest om alle betrokkenen rond de tafel te brengen en te proberen een consensus te vinden." Paula D'Hondt moet zich bijzonder sterk voelen wanneer zij zich schaamteloos aan dit soort uitspraken waagt. Zij weet dat zij straffeloos haar haatcampagne tegen het Vlaams Blok mag (en moet) voeren.

DE KRUISTOCHT VAN D'HONDT

Aangezien de Wet op het Racisme en de Xenofobie blijkaar bijzonder weinig aarde aan de multi-raciale dijk brengt, wil Paula D'Hondt dringend een 'nationaal centrum tegen de discriminatie' oprichten. Originieel is het voorstel niet. Een soortgelijk 'instituut' bestaat reeds in Nederland en Groot-Brittannië. Het Nederlandse 'Landelijk Bureau voor Racismebestrijding' houdt zich in opdracht van de overheid bezig met processen voeren, adviezen geven aan allerlei overheidsinstellingen en organisaties en rapporten publiceren over de toestand in Nederland.

In Groot-Brittannië is de 'Commission on Racial Equality' bevoegd om de toepassing van de Race Relations Act te controleren.

Officieel moet de op te richten 'Stichting voor Etnische Gelijkheid' de rechten van de vreemdelingen vrijwaren. Iedereen weet echter dat dit 'civil rights'-instituut als eerste en voornaamste taak de bestrijding van het Vlaams Blok zal hebben en dit op kosten van de belastingbetaler.

Voor het Vlaams Blok werkt dit voorstel inderdaad als een spreekwoordelijke rode lap op een stier.

Met de oprichting van een dergelijk instituut wordt de inquisitie tegen het Vlaams Blok geïnstitutionaliseerd. Deze stichting zal niet eens een bijdrage leveren tot de integratie van de vreemdelingen, ze zal alleen het 'racisme' bestrijden. Wetende wat de traditionele partijen onder 'racisme' verstaan, beseft het Vlaams Blok bijzonder goed wat haar te wachten staat: een zoveelste heksenjacht tegen al wie zich in Vlaanderen nationalist durft te noemen. Aan een 'veredelde' Anne-Frank-Stichting, die achter elke boom een neo-nazi of een fascist vermoedt, heb-

ben we in Vlaanderen echt geen nood.

"Dit instituut moet geleid worden door een persoon met gezag en prestige", herhaalt D'Hondt telkens weer. Zij weet ook waarom. De zogenaamde anti-racistische strijd wordt morenteel gevoerd door allerlei extreem-linkse groupuscules van zeer verdacht allooi, die geen enkele geloofwaardigheid genieten bij de bevolking. De gauchistische fauna en flora (gedrogeerde punkers, overjarige hippies, Mao-aanbidders en andere pseudo-religieuze secten...) die zich vertoont op de gewelddadige A.F.F.-manifestaties, vormen niet onmiddellijk propaganda voor de ideeën van D'Hondt. Zij is dit bedenkelijke franje dat haar stellingen ontsiert eigenlijk liever kwijt dan rijk. Met een officiële 'Stichting voor de Etnische Gelijkheid' kan dat. De 'anti-racistische' strijd moet immers dringend aan moreel gezag winnen. Een dergelijk instituut zal vlug evolueren tot een soort moreel geweten dat oordeelt en vooral veroordeelt. Discussie of tegenspraak zijn uiteraard uitgesloten. Met deze stichting hebben de traditionele partijen een nieuw wapen tegen het Vlaams Blok in handen. Hun kritiek op het Vlaams Blok klinkt heel wat mensen immers bijzonder ongeloofwaardig in de oren. Een 'objectief' en officieel instituut, geleid door een 'prestigieus en gezagvol' iemand zal dat mischiën met meer overtuiging kunnen doen...

Dat een dergelijke stichting naar de pijpen van de regering en de meerderheidspartijen zal dansen, wordt door de Koninklijke Commissaris natuurlijk met een lijkbiddergezicht ontkend.

De oprichting van deze 'Stichting voor Etnische Gelijkheid' is een aanfluiting van de democratie. Net zoals Paula D'Hondt zullen ook de verantwoordelijken en woordvoerders van deze anti-Vlaams Blok-stichting weigeren in debat te treden met de democratisch verkozenen van

het Vlaams Blok.

Over de democratie heeft de Aalsterse volkscommissaris zo haar eigen ideetjes: "Het allerergste aan het Vlaams Blok is, dat andere partijen er geen weerwerk tegen bieden. Ik vraag mij dikwijls af of dat uit gebrek aan moed is of uit overdreven respect voor de democratie. Louis van Velthoven, socialist, zei eens dat hij zich zal blijven inzetten voor de vrijwaring van de democratische rechten van het Vlaams Blok. Prachtig! Magnifiek! Maar er komt een moment waarop je niet louter beaat democraat moet blijven, maar moet handelen alsoen moedige democraat", zegt D'Hondt in een interview met Humo (14.3.91). "Onze democratie geeft het Vlaams Blok alle democratische rechten, maar die partij zelf overtreedt zonder enige moeite de democratische spelregels".

Misschien zou de regering beter een 'Stichting ter Vrijwaring van de Democratie en de Vrije Meningsuiting' oprichten om onze maatschappij te beschermen tegen de leugens en de ondemocratische en gevaarlijke ideeën van D'Hondt.

DE ZONDEBOK

Door fanatisme verblind, maakt D'Hondt een belangrijke denkfout: verbiedt het Vlaams Blok en het racisme verdwijnt vanzelf.

Zij gaat ervan uit dat zonder het Vlaams Blok de integratie op wieltes zou lopen. Wie past hier nu feitelijk het zondebok-principe toe? De integratie werkt niet, dus steken we de schuld op het Vlaams Blok.

Laatons redelijk blijven. Zonder het Vlaams Blok zou er bij de bevolking pas echt sprake zijn van vreemdelingenhaat. Momenteel fungeert het Vlaams Blok als de democratische uitlaatklep

voor het grote ongenoegen, de wrevel en de opgekropte woede die leeft bij heel wat mensen. Het Vlaams Blok is het ventiel langs waar de overdruk ontsnapt. In de door de massale immigratie geplaagde wijken van onze steden geniet alleen het Vlaams Blok nog enige geloofwaardigheid. Voor deze mensen zijn wij het laatste houvast. De andere partijen hebben er hun krediet al lang verloren.

In deze getto's neemt het Vlaams Blok als enige haar verantwoordelijkheid op. Als democratische partij roepen wij op tot kalme en rust. Wij aanzelen niet-terwijl er inderdaad andere en minder democratische middelen zijn om gehoord te worden-om deze mensen te wijzen op de vele mogelijkheden die er bestaan om via democratische weg hun wensen kenbaar te maken.

"Hoe lang zal Dewinter nog de hand aan zijn troepen (kunnen) houden?" vraagt D'Hondt zich af. Deze vraag is verkeerd geformuleerd. Hoe lang zal het Vlaams Blok de opgekropte woede van diegenen die dagelijks in hun eigen straat, in hun eigen wijk met het vreemdelingenprobleem geconfronteerd worden, nog kunnen kanaliseren?

Het Vlaams Blok verbieden of ontbinden, zoals D'Hondt voorstelt, zou het startsein betekenen van een wellicht fysieke confrontatie tussen onze eigen bevolking en de vreemdelingen. Is het dat wat de Koninklijke Commissaris wil?

KONINKLIJKE COMMISSARIS OF COMMISSARIS VAN DE KONING ?

In tegenstelling tot een Commissaris van de Koning, die een politieke functie uitoefent, heeft een Koninklijke Commissaris een louter techni-

sche opdrachten draagt hij geen politieke verantwoordelijkheid. De taak van een Koninklijke Commissaris bestaat uit het bestuderen van een welomschreven en complex vraagstuk, gevolgd door het indienen van een verslag en het formuleren van voorstellen ten behoeve van de regering. Alhoewel het Vlaams Blok eerder voorstander is van de aanstelling van een staatssecretaris voor vreemdelingenzaken, kant het Vlaams Blok zich niet tegen de aanstelling van een Koninklijke Commissaris. Er mocht evenwel van de regering verwacht worden dat er een specialist(e) voor deze functie zou aangeduid worden. In het verleden werden magistraten, hoogleraren, hoge militairen... aangeduid als Koninklijke Commissaris omwille van hun bekwaamheid en dossierkennis. Deze mensen hebben voortreffelijk werk verricht.

Voor het prangende vreemdelingenprobleem neemt de regering Martens VIII haar toevlucht tot een uit de regeringsboot gevallen CVP-senator die helemaal niet met de problematiek vertrouwd was. De subtiële evenwichten in dit land vereisten ook de aanstelling van een Frans-talig socialist als adjunct. De functie werd toegewezen aan Bruno Vinikas, wiens Litouwse afkomst voor de regering blijkbaar al voldoende was om ook in hem een specialist te zien.

Van een Koninklijke Commissaris mag verwacht worden dat hij of zij eerst de situatie bestudeert en dan oplossingen naar voren schuift. D'Hondt ging omgekeerd tewerk. De oplossing heet 'integratie'. Het bestuderen van de problemen is slechts bijzaak.

Alternatieven voor de 'integratie' worden eenvoudig niet onderzocht. De voorstellen i.v.m. de begeleide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst worden in het eerste Rapport D'Hondt in welge-

teld vijftien lijnen tekst naar de prullenmand verwezen. 'Niet realiseerbaar en te duur', heet het. Er is geen sprake van enig onderzoek of studie die deze argumenten staven of bewijzen. De Koninklijke Commissaris heeft slechts tot taak de door de regering vooropgestelde -maar tot mislukking gedoemde- integratiepolitiek te onderbouwen.

De aanstelling van een parlements lid tot Koninklijke Commissaris is een unicum. Meer nog: om de wet van 6 augustus 1931 op de onverenigbaarheden te kunnen omzeilen, heeft D'Hondt de normale bezoldiging van Koninklijke Commissaris laten vallen...

De aanstelling van senator D'Hondt als Koninklijke Commissaris moet bovendien beschouwd worden als een ernstige inbreuk op de scheiding der machten. Een Koninklijke Commissaris is immers een ambtenaar die voorbereidend werk verricht voor de regering. Als senator maakt Paula D'Hondt deel uit van de wetgevende macht, maar als Koninklijke Commissaris behoort ze tot de uitvoerende macht. Dit is een gevaarlijk precedent, dat de onafhankelijkheid van het parlement tegenover de regering op de helling zet. Ook op politiek vlak is de benoeming van Paula D'Hondt een miskenning. Haar aanstelling tot Koninklijke Commissaris was een aanfluiting van deze functie... De regering had haar nooit mogen benoemen: D'Hondt was geen specialist en ze was parlements lid. Paula D'Hondt had deze opdracht nooit mogen aanvaarden: van haar werd immers geen ernstig onderzoek verwacht, maar een pleidooi ten voordele van de 'integratie' en de 'multi-raciale maatschappij'.

'Griekenland, Rome, christendom en verlichting', met deze vier trefwoorden karakteriseert prof. dr. H.J.G. Beunders Europa. Ofwel: staat, wet, religie en rede.

In de schoot van Europa nestelt zich echter een steeds groter wordende gemeenschap die een totaal nieuwe maatschappij-ideologie aankleeft. De islam is immers meer dan alleen een godsdienst. Het is een maatschappelijke ordening die zich uitstrekt tot alle aspecten van het leven. In tegenstelling met de Westerse maatschappij wordt bij de islam het onderscheid tussen Kerk en Staat niet gemaakt. Het belangrijkste voor iedere islamiet is te leven als een goede moslim.

Maulana Abdoel A'la Maudoodi, een van de belangrijkste islamitische denkers, schrijft hierover in zijn boek 'Human rights in islam': 'Wat de islamitische democratie onderscheidt van de westerse democratie is uiteraard dat, terwijl de laatste gebaseerd is op het begrip volkssoevereiniteit, de eerste berust op het principe volkskalkifaat. In de westerse democratie is de bevolking soeverein, in de islam ligt de soevereiniteit bij God en zijn onderdanen. In de eerste maken de mensen hun eigen wetten, in de laatste dienen ze zich te houden aan de wetten die door God via zijn profeet zijn ingesteld. [...] Kortom, de westerse democratie is een soort absoluut gezag dat zijn macht vrijelijk en ongedwongen doet gelden. Hiertegenover staat de islamitische democratie, die ondergeschikt is aan de Goddelijke wet en

haar gezag uitoefent in overeenstemming met de geboden en verboden van God en binnen de grenzen die Hij heeft voorgeschreven."

De maatschappelijke gevolgen van dit onderscheid zijn bijzonder groot. Een moslim kan zich onmogelijk religieus handhaven wanneer hij westers leeft. Vrijheid van meningsuiting, democratie, vrouwenemancipatie, scheiding tussen Kerk en Staat... zijn waarden die volkommen vreemd zijn aan de islam.

Voor een moslim is het bijna onmogelijk om zich aan een zo verschillende cultuur als de westerse aan te passen. De grote fout die de voorstanders van de integratie van de islamitische vreemdelingen voortdurend maken, is te geloven dat islamieten een onderscheid kunnen maken tussen hun godsdiensten en hun maatschappij-opvatting. In de islam zijn godsdienst, maatschappijvisie en politiek onverbrekkelijk met elkaar verbonden. Zo onderwerpen de islamitische gastarbeiders zich aan het wettelijk gezag in dit land, zonder het echter als dusdanig te erkennen. De tolerantie die de westerse cultuur kenmerkt, staat in schril contrast met de onverdraagzaamheid van de islam.

"Wees niet zwak en streef niet naar vrede als gij de sterkste zijt" schrijft de Koran voor...

Het is een vergissing te denken dat islamitische vreemdelingen zich gemakkelijker zullen aanpassen aan onze cultuur wanneer hen allerlei faciliteiten (islamonderwijs, moskeeën...) ter beschikking worden gesteld.

Door de cultuurschok worden islamieten meestal alleen maar fundamentalistischer. In een maatschappij als de onze, waar islamitische gastarbeiders meestal tweederangsburgers zijn, fungeert de godsdienstbeleving als een soort bescherming tegen de buitenwereld. "De revolutie van de teleurgestelde verwachtingen", zo om-

schrijft de islamoloog dr. E. Zürcher (Elsevier, 16.2.91) de vijandige opstelling van de islam tegenover het Westen.

Het erkennen van de islamitische godsdienst, het verstrekken van islamonderwijs in de scholen en het verlenen van subsidies en toelatingen voor de oprichting van moskeeën, wordt door de moslims niet geïnterpreteerd als een verregaande vorm van tolerantie. Verdraagzaamheid is een voor hen onbekend begrip. De tolerantie die onze maatschappij ten opzichte van de islam aan de dag legt, wordt enkel beschouwd als een teken van zwakte.

De islamieten zijn er immers rotsvast van overtuigd dat de islam de enige, de laatste en de meest waarachtige godsdienst is. Zij voelen zich uitverkoren en verheven boven alle andere culturen en godsdiensten. In feite wachten zij een andere machtsverhouding af die een uiting zal zijn van de wil van 'Allah'. De vijfde colonne van de islam heeft tijd, veel tijd. In afwachting van de machtsvername door de islam bouwen zij verder hun structuren uit-niemand legt hen hierbij trouwens een strobreed in de weg, integendeel- en verspreiden zij hun geloof. Alhoewel zij naar buiten uit de indruk wekken onze wetten en gedragsregels min of meer te respecteren, verachten zij onze maatschappij en onze manier van leven.

DE HEILIGE OORLOG TEGEN HET WESTEN

"Het enige wat ons in België bezig houdt, is missioneringswerk, net zoals jullie paters en zusters destijds in de kolonies" verklaart de islamitische leider Mahmud in een interview in *Gazet van Antwerpen* (16.5.90).

De omgekeerde kolonisatie is begonnen. De

17 miljoen in Europa verblijvende niet-Europese vreemdelingen zijn het Trojaanse paard van de islam. Dat het fundamentalisme bij de in Europa verblijvende islamitische gemeenschap steeds meer aan invloed wint, hoeft niemand te verbazen.

Het teruggrijpen naar oude waarden en gebruiken duidt aan dat de moslims zich steeds meer wapenen tegen een cultuur en een maatschappij die zij als vijandig beschouwen. Het fundamentalisme maakt hier handig gebruik van. Verschillende fundamentalistische organisaties hebben hun activiteiten verplaatst naar West-Europa. Niet gehinderd door enig verbod kunnen deze verenigingen hier vrijelijk hun gang gaan. Naarmate de frustratie bij de moslims groter wordt, groeit hun aanhang.

In een poging het probleem te minimaliseren, beweert Paula D'Hondt dat het slechts over een handvol fundamentalisten gaat die de sfeer proberen te vertroebelen.

De georganiseerde fundamentalisten, de provocateurs, de oproerkraaiers en onruststokers zijn inderdaad niet bijzonder talrijk. Wat men echter niet mag vergeten is dat het hoogste islamitische gezag in dit land, de Centrale Moskee, geleid wordt door Saoedi's. De hoofdimam Sjameer Radhi ontvangt zijn directieven rechtstreeks vanuit Riad en Mekka.

Saoedi-Arabië is een streng religieus en fundamentalistisch land dat achter de schermen aan de touwtjes trekt van heel wat fundamentalistische organisaties. Alhoewel zij zeker niet als herriechoppers kunnen beschouwd worden, past de grote meerderheid van de islamieten in ons land de door het fundamentalisme gepredikte strenge leefregels toe.

De groei van de islamitische geloofsgemeenschap en de toenemende macht die hiervan uit-

gaat, leidt tot een radicalisering van bepaalde groepen binnen de islam. Ook de tweede en de derde generatie Noordafrikanen is gevoelig voor deze radicalisering. Het opnieuw dragen van de hidjab en de tsjador door islamitische meisjes - waarvan de meesten hier geboren zijn - is hiervan een overduidelijk bewijs.

DE WARE AARD VAN DE ISLAM

Bij het uitbreken van de Golfoorlog haastte de regering zich om te verklaren dat deze oorlog geen confrontatie met de islam was. De Noord-afrikaanse en de islamitische vreemdelingen in ons land wisten wel beter.

Uit een opiniepeiling (l'Instant, 24.1.91) bleek dat 74% van de hier verblijvende Magrebijnen achter het Irak van Saddam Hoessein stond, 18% had geen mening en slechts 8% kantte zich tegen Saddam Hoessein.

In de Golfoorlog stonden islam en 'christenheid' eens te meer met getrokken messen tegenover elkaar. Degenen die na het failliet van het communisme in Oost-Europa droomden van een wereld zonder oorlog en conflicten, zijn er aan voor de moeite.

De islam werpt zich op als de nieuwe vijand van het Westen. De vijfde kolonne van de islam is reeds massaal op ons grondgebied aanwezig.

Hoe gevaarlijk de vijfde kolonne van de islam wel kan zijn, is reeds gebleken bij vorige incidenten. De haatcampagne tegen Salman Rushdie, auteur van de 'Duivelsverzen', heeft heel wat verontwaardigde reacties losgeweekt in Europa.

Toen Amerikaanse jachtbommenwerpers enkele jaren geleden een luchtraid uitvoerden op Tripoli betuigden duizenden fanatieke moslims tijdens een betoging te Brussel hun onvoorwaar-

delijke steun aan Khadafi en Khomeiny.

De regering, de traditionele partijen en ook Paula D'Hondt minimaliseren dit soort feiten zoveel mogelijk. Toen bij het uitbreken van de Golfcrisis Noordafrikaanse jongeren tijdens een steunbetoging aan Saddam Hoessein een spoor van vernieling trokken door Brussel, reageerde de regering niet. Wanneer Minister van Binnenlandse Zaken Tobback in de Kamer door het Vlaams Blok hierover aan de tand gevoeld werd, beschuldigde hij de partij ervan de incidenten uit eigenbelang op te blazen.

Wanneer een weerloze tachtigjarige door een minderjarige Noordafrikaan in Borgerhout doodgestampt wordt, wijzen Paula D'Hondt en Bob Cools met de beschuldigende vinger naar... het Vlaams Blok. "Antwerpen is een enorme gasbel aan het worden, waar het Vlaams Blok constant met een vlammenwerper boven aan het spelen is," verklaart D'Hondt enkele weken later.

Pas nadat de Brusselse islamitische vrijradio's openlijk hun steun aan Hoessein betuigen en oproepen om op straat te komen tegen de Verenigde Staten, grijpt Tobback aarzeland in. In plaats van onmiddellijk de zendvergunning van deze 'vrije' radio's in te trekken, laat hij deze radio's discreet afluisteren. Wanneer het Vlaams Blok Tobback voor zijn verantwoordelijkheid plaatst door namen te noemen van integristische moslims die via o.a. de radio's Midi-Inter en El Watan hun anti-Westerse boodschappen de ether insturen, beweert de Minister van Binnenlandse Zaken dat het Vlaams Blok liegt.

De regering speelt een gevaarlijk spel. Met deze doofpotpolitiek wil men de indruk wekken dat er geen vuiltje aan de lucht is. Ondertussen woekt het islamfundamentalisme ongehindert verder. Door de kop als een struisvogel in het zand te steken, sust men het eigen geweten. De

politiek van gedwongen integratie mag immers niet in het gedrang gebracht worden. Door domweg de ogen voor dit alles te sluiten, speelt de regering -als we Paula D'Hondt mogen parafraseren- met lucifers boven op een kruitvat.

DE ISLAM VEROVERT DE WERELD

De islam is niet alleen in Europa de sterkst groeiende godsdienst. Vooral in Afrika en Azië breidt de islam zich zeer snel uit. Eind 1988 telde de moslimbevolking 984 miljoen mensen, een verdubbeling sinds de jaren zestig. Tegen 2020 zal één vierde van de wereldbevolking, of bijna 2 miljard mensen islamiet zijn.

De islam is overal in opmars. Het aantal moslims neemt wereldwijd jaarlijks met 16% toe. (Ter vergelijking: het aantal christenen groeit met amper 1,5%). In de Magreb-landen ligt de levensstandaard gemiddeld acht tot negen keer lager dan bij ons. Rond 2025 voorzien demografen dat reeds één derde van de minder dan 40-jarigen in de EG-landen uit moslims zal bestaan.

"In feite worden we geconfronteerd met een nieuwe, ingrijpende en belangrijke verandering van onze maatschappij. Na de reformatie en de secularisatie wordt de islamisering de derde grote maatschappelijke verandering die zich in West-Europa voltrekt," schrijft Paul Belien in het tijdschrift 'Nucleus' (nov. 1990).

Er is eerst en vooral de massale immigratie: nu reeds zijn er 17 miljoen vreemdelingen in Europa, waarvan minstens de helft islamieten.

Ten tweede is er het verdringingseffect: de altijd maar groter wordende islamitische gemeenschap eist steeds meer rechten en voorrechten voor zich op. Door het verlenen van deze rechten verdringen we steeds meer onze eigen

cultuur en waardenpatroon.

Ten derde weten we dat de islam een veroveringsgodsdienst is die door haar demografisch overwicht West-Europa wil koloniseren.

Daartegenover staat de tolerantie van de predikers van het tiers-mondisme en het 'anti-racisme', de profeten van de multi-raciale maatschappijen de halfzachten. Het vijandbeeld moet afgeschaft worden, we moeten onze rijkdom delen en onze grenzen openzetten voor het leed uit de Derde Wereld. Vooral in bepaalde christelijke kringen slaat dit soort mundialistische nonsens bijzonder goed aan. Pax Christi en Broederlijk Delen doen maar al te graag mee aan deze massale hysterie die uiteindelijk tot zelfvernietiging leidt. Ook D'Hondt, die graag en veel een beroep doet op het ideeëngoed van Cardijn, lijkt door deze microbe gestoken te zijn. Nogmaals de islamoloog dr. E. Zürcher in 'Elsevier' (16.2.91): "Wat mij persoonlijk irriteert is de rol van de kerken in Nederland. Het is opvallend hoeveel pastoors en dominees zich hier inzetten voor moslinggroeperingen. Welzijnswerkers doen dat natuurlijk ook, maar die danken er hun baan aan. Voor de kerken zijn deze mensen een soort substituut-christenen aan het worden. De kerken lopen leeg, maar de moskeeën lopen vol."

De situatie in Vlaanderen is zeker vergelijkbaar met die in Nederland. Blijkbaar is naïviteit in deze kringen een grotere deugd dan realiteitszin.

ALLAH AKHBAR !

De openheid en de tolerantie ten opzichte van de islam in onze samenleving staat in schril contrast met de onverdraagzaamheid waarmee Westerlingen in sommige moslim-landen geconfronteerd worden. Van enige verdraagzaamheid tegenover

niet-islamieten is in landen als Saoedi-Arabië, Algerije, Iran,... geen sprake. In Saoedi-Arabië, een land dat tijdens de Golfcrisis nochtans de kant van het Westen heeft gekozen, is het bezit van een bijbel of een kruisbeeld verboden. Kerken mogen er niet gebouwd worden. Paters, priesters en nonnen die er hun godsdienst willen uitdragen worden er in de gevangenis gestopt.

De 'moetauwas' (leden van de religieuze politie) bestraffen genadeloos iedere overtreding van de islamwet. Over de aanwezigheid van niet-islamieten op hun grondgebied zijn de Saoedi's bijzonder duidelijk. Sjeik Abdoel Bin Baz (leider van de Saoedische oelama, het religieuze establishment) schrijft hierover in een in 1988 uitgegeven boekje met 'fatwas' (adviezen): "De profeet heeft bevolen alle joden en christenen en alle ongelovigen van het Arabische schiereiland te verdrijven."

Slechts zeer zelden hoort men van de Europese regeringen enig protest. Dit soort feiten wordt het liefst zo vlug mogelijk in de doofpot gestopt. Geen slapende honden wakker maken, is de theorie.

De Engelse oud-premier Margareth Thatcher is één van de weinigen die zich hiertegen ooit durfde verzetten. Toen de moslims in Engeland zich bekloegen over het feit dat ze hun gelovigen niet ter moskee mochten roepen vanop de minaret met de woorden 'Allah Akhbar' (Allah is groot) reageerde de Iron Lady gevat: "De dag dat ik in Saoedi-Arabië een kerkklok hoor luiden, mogen ze hier vanop alle moskeeën toeteren zoveel ze maar willen!" Het Westen staat volkomen machteloos tegenover de islamitische onverdraagzaamheid. John Laffin merkt in zijn boek 'De Dreiging van de Islam' terecht op: "Het Westen laat zich in de verdediging dringen en is verontschuldigend, de islam is agressief en over-

tuijd van zijn gelijk. Bij het christelijke westen is het compromis ingebakken in zijn ethiek, bij de islam daarentegen de onbuigzaamheid."

De erkenning bij wet van de islam in juli 1974, waarbij de islamitische godsdienst op gelijke voet werd gesteld met de katholieke, protestantse, joodse en orthodoxe, is dan ook een fundamentele misstap geweest. De intrekking van deze erkenning is de enige mogelijkheid om onze samenleving te beschermen tegen deze totalitaire, onverdraagzame en agressieve godsdienst.

AAN ONS DE KEUZE

Het Westen staat voor een belangrijke keuze: ofwel laten we ons onder de voet lopen door de islam, ofwel bieden we weerstand en schudden we alle valse schuldcomplexen van ons af.

De islam is een godsdienst die in Europa niet thuishoort. Eeuwenlang hebben onze voorouders de islam met het zwaard buiten onze grenzen proberen te houden. Vandaag ontvangen we deze intelerante godsdienst met open armen.

In tegenstelling tot het Westen is de islam helemaal niet aangetast door de 'anti-racistische microbe' die de weerbaarheid van een volk aantast. De islam staat sterker dan ooit. De islamistische leiders laten hierover geen onduidelijkheid bestaan: "Het is in strijd met de wet de djihaad [heilige oorlog] op te geven en een vreedzame en zwakke houding aan te nemen. [...] De islam hoort thuis in het geboorteland dat onderworpen is aan de wetten van de islam. [...] De oorlog hoort thuis bij de natie die niet aan de wetten van de islam onderworpen is." (Sjeik Abdoellah Goshah, opperrechter van het koninkrijk Jordanië)

Volgens een opiniepeiling uitgevoerd einde 1989 in opdracht van de Europese Gemeenschap is 51% van de EG-burgers van mening dat er hier te veel vreemdelingen zijn, 37% vindt dat het er veel zijn, maar niet té veel.

Volgens dezelfde opiniepeiling is 72% van de inwoners van dit land ervan overtuigd dat de aanwezigheid van vreemde kinderen de kwaliteit van het onderwijs vermindert, 82% gelooft dat de vreemdelingen misbruik maken van de sociale voorzieningen en 79% is van oordeel dat de massale aanwezigheid van vreemdelingen de werkloosheid doet toenemen. Tenslotte deelt 74% de mening dat de vreemdelingen verantwoordelijk zijn voor de toename van de criminaliteit.

Het gezond verstand van de burger haalt het dus, alle zgn. 'anti-racistische' campagnes ten spijt, nog steeds op de demagogie van de politieke klasse.

De dagdagelijkse realiteit staat volledig haaks op de integratietheorieën van Paula D'Hondt en aanverwanten. De massale immigratie naar West-Europa ligt immers aan de basis van een dubbele ontworteling. In de eerste plaats is er de ontworteling van hen die in het Westen een soort beloofde land zien maar in feite hier hun cultuur verliezen zonder de onze over te nemen. Anderzijds verandert de massale aanwezigheid van vreemdelingen onze leefwereld ingrijpend. Het straatbeeld verandert, ons onderwijs moet aan kwaliteit inboeten, de criminaliteit stijgt aanzienlijk en de werkloosheid neemt toe.

Ondanks de tevergeefse inspanningen van

regeringen, vakbonden, gemeenten, provinciebesturen, Koninklijk commissariaat en de welzijnsector, komt er van de 'inpassing' van de niet-Europese vreemdelingen in onze samenleving steeds minder terecht. De integratietheorie is in de praktijk waardeloos. De politiek van gedwongen integratie doet het racisme niet afnemen, maar wakkert het juist aan.

INTEGRATIE? ASSIMILATIE? KOLONISATIE?

De begripsverwarring tussen de termen 'integratie' en 'assimilatie' is bijzonder groot. Assimilatie betekent de volledige aanpassing van een vreemdeling aan onze manier van leven.

Integratie daarentegen, houdt niet het volledige verlies van de identiteit van de vreemdeling in. Integratie wil zeggen dat men de vestiging toelaat van groepen vreemdelingen (gastarbeiders, politieke vluchtelingen) met behoud van hun cultuur, godsdienst en leefgewoonten.

Assimilatie tast de eigenheid van het gastvolk niet aan, integratie doet dat wel. De belangrijkste voorwaarde voor assimilatie is wel dat het gaat over een kleine, beperkte groep vreemdelingen die cultureel verwant zijn aan het eigen volk. De assimilatie van een groep Oostenrijkers of Fransen bijvoorbeeld zal veel gemakkelijker verlopen dan de assimilatie van Marokkanen of Ghanezen.

Van assimilatie is momenteel echter geen sprake. Een gemeenschap van bijna een half miljoen niet-Europeaanen - waarvan meer dan 20 % illegaal in ons land verblijft - kun je niet zomaar assimileren. De constante aangroei van het aantal Noordafrikaanse vreemdelingen veroorzaakt momenteel een omgekeerd effect. De Magrebijnse eilanden in onze grootsteden breiden uit en de

eigen bevolking neemt de wijk naar de rand van de stad. Dat aan dit verdringingseffect spoedig een einde komt, lijkt weinig waarschijnlijk. Zelfs een volledige waterdichte immigratiestop zou niet kunnen beletten dat het aantal vreemdelingen explosief zal stijgen, omwille van hun veel hoger geboortecijfer.

Van enige integratie is er nauwelijks sprake. De islamieten weigeren zich aan te passen en zijn vastbesloten om hier te blijven. Onze bevolking is hier niet mee akkoord en eist de begeleide terugkeer. De ongebreidelde immigratie en de politiek van gedwongen integratie heeft een omgekeerd kolonisatieproces op gang gebracht. In eerste instantie werden de Noordafrikanen en Turken hier als gastarbeiders tewerkgesteld. Hun aanwezigheid was tijdelijk, men dacht niet aan assimilatie of integratie. Tijdens een tweede fase werden ook hun families en aanverwanten hier toegelaten en werd onder andere de sociale zekerheid ongelimiteerd voor hen opengesteld. Toen uiteindelijk ook hun godsdienst erkend werd en hen allerlei culturele en andere faciliteiten ter beschikking werden gesteld, lag het voor de hand dat er van een aanpassing aan onze cultuur en ons waardenpatroon zeer weinig zou terecht komen. In plaats van zich in te passen in onze samenleving bouwden zij momenteel hun eigen structuren uit. In plaats van respect op te brengen voor onze manier van leven, dringen zij steeds meer hun leefregels op. De gasten zijn kolonistoren geworden.

Hele wijken van onze grootsteden zijn verworden tot Noordafrikaanse of Turkse islamitische getto's. Buurtna buurt, wijk na wijk, worden onze steden ingepalmd door islamieten. Een stad als Antwerpen telt ondertussen meer dan twintig moskeeën. In heel het land zijn er ongeveer 250. Volgens een islamitische traditie is een stad door

de islam veroverd als er vanaf twee minaretten de boodschap kan verkondigd worden. De kolonisatie van Vlaanderen en Europa is wel degelijk begonnen.

PAULA D'HONDT VERSUS HASSAN II

De Koninklijke Commissaris is van mening dat een verregaande versoepeeling van de naturalisatieprocedure de integratie ten goede zal komen. De kinderen van de gastarbeiders zouden via een vereenvoudigde procedure over onze nationaliteit kunnen beschikken. Aan de derde generatie zou de Belgische nationaliteit automatisch toegekend worden.

Het standpunt van de Marokkaanse overheid gaat in ieder geval regelrecht in tegen de voorstellen van Paula D'Hondt. In een interview met de Marokkaanse minister van emigratie (Gazet van Antwerpen, 12.1.91) lezen we het volgende: "Een Marokkaan kan zijn nationaliteit niet verliezen. [...] Een Marokkaan die terugkeert naar zijn land wordt opnieuw en vanzelfsprekend Marokkaan" en "kinderen van de tweede generatie zijn Marokkaans en blijven dat ook." Een tweede nationaliteit kan, maar de Marokkaanse staatsaankondiging primeert.

Ook over het toekennen van stemrecht aan vreemdelingen heeft bijvoorbeeld de Marokkaanse koning Hassan II een uitgesproken mening: "Het stemrecht, ook het gemeentelijk stemrecht, is verbonden aan het land waar men geboren is. Het stemrecht kan niet toegekend worden aan vreemdelingen, aan mensen die slechts tijdelijk in het land verblijven. Het stemrecht toekennen aan vreemdelingen betekent dat men hen nog meer ontwortelt dan nu reeds het geval is."

Het automatisch toekennen van de nationaliteit, het versoepeelen van de naturalisatieprocedure en zelfs het geven van stemrecht aan vreemdelingen zijn slechts pleisters op een houten been. Het is een illusie te veronderstellen dat de Noord-afrikaanse vreemdelingen vlugger en gemakkelijker zullen integreren wanneer zij over onze nationaliteit beschikken.

D'Hondt herleidt het vreemdelingenbeleid al te gemakkelijk tot een verregaande versoepeeling van de naturalisatieprocedure. Zij gaat ervan uit dat éénmaal de vreemdeling over onze nationaliteit beschikt, het integratieproces wel vanzelf op gang komt. Door de nationaliteitsvererving te beperken tot een handtekening en een stempel op een stukje glanzend karton, wordt de nationaliteitsvererving uitgehold tot een louter administratieve handeling. Als Vlaamse zou D'Hondt nochtans moeten weten wat het betekent om te vechten voor het behoud van de eigen identiteit. Het verwerven van een nationaliteit houdt onder andere in dat men de taal spreekt en beheerst, en het cultuur- en waardenpatroon van het volk waartoe men wenst te behoren tot het zijne maakt.

De voorstellen van het Koninklijk commissariaat gaan aan dit alles voorbij. Paula D'Hondt wil blijkbaar niet begrijpen dat een papertje met wat stempels en handtekeningen het waarden- en cultuurpatroon van een mens niet verandert. Het verwerven van een tweede nationaliteit maakt van een Marokkaan trouwens nog geen Vlaming. De meeste Noordafrikaanse en Turkse vreemdelingen beschouwen de versoepeeling van de naturalisatieprocedure en het automatisch toekennen van de nationaliteit aan de derde-generatievreemdelingen als een welkom geschenk. De dubbele nationaliteit is slechts een middel om van een aantal bijkomende faciliteiten te kunnen genieten, meer niet.

WERK VOOR EIGEN VOLK EERST

Paula D'Hondt maakt er geen geheim van dat de openstelling van het openbaar ambt voor vreemdelingen één van haar belangrijkste prioriteiten is. Zij stelt drie belangrijke en op termijn te realiseren prioriteiten:

- tewerkstelling door de overheid van EG-vreemdelingen én van andere vreemdelingen in functies die geen uitoefening van de openbare macht inhouden;
- het benoemen van vreemdelingen in functies waaruit door de publieke werking erkenning en waardering blijkt;
- de opheffing van de nationaliteitsvereiste en de evenredige deelname van de vreemdelingen in de overheidssector.

Paula D'Hondt gaat volledig voorbij aan het feit dat dit land nog steeds meer dan driehonderdduizend werklozen telt. Het openstellen van het openbaar ambt voor vreemdelingen houdt dan ook een belangrijke discriminatie in van de eigen bevolking. In plaats van de vreemdelingen aan werk te helpen zou D'Hondt er beter aan doen eerst en vooral werk te verschaffen aan de eigen werklozen.

Ook wat de tewerkstelling in het openbaar ambt betreft, dient het 'Eigen volk eerst'-principe gerespecteerd en gehandhaafd te worden.

We hadden al veel gehoord en gezien, maar dat de gastarbeiders ook nog ons pensioenstelsel van het failliet zouden redden, slaat alles.

De redenering van D'Hondt is bijzonder simpel. De pensioenkassen zijn leeg, onze bevolking vergrijsd, de niet-Europese vreemdelingengemeenschap groeit gestaag aan, dus laten we de vreemdelingen opdraaien voor onze pensioenen. Met deze hersenkronkel van formaat denkt Paula

D'Hondt twee vliegen in één klap te slaan. Met haar wankelende redenering hoopt ze de vreemdelingen economisch nuttig en dus aanvaardbaar te maken in de ogen van de bevolking. Ten tweede denkt ze hiermee diegenen, die pleiten voor de begeleide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst, voor het blok te kunnen zetten. "Zonder Marokkanen, Turken en Chanezen geen pensioenen, dus moeten ze wel blijven..." triomfeert D'Hondt. De oplossing waar regering en sociale organisaties zich jarenlang het hoofd hebben overgebroken, toert Paula op een twee-drie uit de hoge hoed. Met haar Bernard Tapie-achtige oplossing maakt D'Hondt zich echter hopeloos belachelijk. Zonder enig schaamtegevoel misbruikt D'Hondt het failliet van ons pensioenstelsel als een rechtvaardigheidsgrond voor de toename van het aantal vreemdelingen. Alsof de ene blunder de andere zou kunnen goedmaken.

Eertijds werden de gastarbeiders naar hier gehaald om het zogenaamde vuile werk te doen. Tot wat dat allemaal geleid heeft, kunnen we vandaag overal om ons heen vaststellen: werkloosheid, raciale spanningen, stijging van de criminaliteit... Door de vreemdelingen nu te beschouwen als een melkoe die enkel moet dienen om de putten in het pensioenstelsel te vullen, bezondigt D'Hondt zich aan dezelfde fout. Gisteren werden de gastarbeiders aangetrokken om in de mijnen te werken, vandaag dienen ze om de pensioenkassen te spekken.

En morgen zetelen ze in het parlement en stellen ze hier de wetten...

De evenredige tewerkstelling van vreemdelingen in de overheidssector betekent dat in de toekomst een minimum aantal jobs voorbehouden zullen blijven voor vreemdelingen. Tot wat dit soort maatregelen leidt, kunnen we vaststellen in

het buitenland. In Nederland worden momenteel drie procent van de overheidsjobs voorbehouden aan 'migranten'. Omdat men niet voldoende vreemdelingen vond die aan de aanwervingscriteria voldeden, werd de lat voor vreemdelingen dan maar wat lager gelegd. Het gevolg is de zoveelste positieve discriminatie van de vreemdelingen. De voorkeursbehandeling werkt de integratie niet in de hand, maar veroorzaakt alleen terechte wrevel en zelfs racisme bij de bevolking.

Waarom zouden vreemdelingen zich immers integreren wanneer zij weten dat ze hier een voorkeursbehandeling krijgen en wanneer voor een vreemdeling alles zoveel gemakkelijker gaat?

DANK U MOHAMMED ?

Vandaag houdt de overheid nog steeds vast aan de stelling dat wie betaald wordt door de staat, ook over de nationaliteit van het land moet beschikken. Deze bepaling in de Grondwet (art. 6) vloeit voort uit het beginsel van de nationale soevereiniteit. De grondwetgever gaat ervan uit dat door de beperking van de deelname aan de staatsorganisatie tot eigen onderdanen het risico van een buitenlandse inmenging tot een minimum wordt beperkt.

Alhoewel D'Hondt steeds beweerd heeft dat vreemdelingen enkel in het openbaar ambt zouden worden opgenomen via tijdelijke contracten of via het statuut van gesubsidieerde contractuele, blijkt uit de lezing van de tweede nota D'Hondt dat het uiteindelijk doel verder ligt. In deze nota lezen we immers het volgende:

"In het kader van het integratiebeleid is het belangrijk zich hierbij niet te beperken tot onder-

geschikte functies, maar migranten ook te benoemen in functies waaruit door de publieke werking erkenning en waardering blijkt." (blz 380) Concreet gaat het hier over TV-nieuwslezers en -presentatoren en hogere ambtenaren. Wie zich laat wijsmaken dat dit soort maatregelen de integratie van de niet-Europese vreemdelingen moet bespoedigen is een naïeveling. Door vreemdelingen dergelijke functies te geven, wil men in eerste instantie de multi-raciale maatschappij aanvaardbaar maken bij de bevolking.

In plaats van een gezonde en toekomstgerichte politiek uit te werken, wordt er net zoals veertig jaar geleden gekozen voor een gemakkelijke oplossing: anderen zullen het wel voor ons doen.

Paula D'Hondt heeft de grote les van de jaren vijftig en zestig duidelijk niet geleerd. In plaats van te automatiseren, nieuwe technieken aan te wenden en de productie te rationaliseren, werd toen gekozen voor de simpelste, maar zeker niet de beste oplossing: het aantrekken van goedkope, vreemde arbeidskrachten.

In plaats van vandaag te kiezen voor alternatieven die getuigen van enige politieke moed, wordt opnieuw de voorkeur gegeven aan de gemakkelijkste weg. D'Hondt zou er beter aan doen een kind- en gezinsvriendelijke sociale en fiscale politiek te bepleiten, het privé-pensioensparen aan te moedigen, voorstellen te formuleren om de verplichte pensioneringsleeftijd te verhogen en allerlei maatregelen te lanceren om onze grote en jonge gezinnen te ondersteunen. Over de ingewikkelde berekeningen en extrapolaties die D'Hondt ons in haar nota inzake de economische inbreng van vreemdelingen voorschotelt, zullen we het hier niet hebben. Ze zijn trouwens onbegrijpelijk. Het blijft echter zeer de vraag in hoeverre de vreemdelingen inderdaad

een bijdrage tot het BNP van dit land leveren. De pensioenspaarplannen van de Koninklijke Commissaris zijn ongetwijfeld bijzonder populair in het buurthuis, het Klein Kasteeltje en de moskee, maar ze getuigen tevens van een bijzonder zwartgallige toekomstvisie waarbij onseigen volk langzaam maar zeker plaats moet ruimen voor vreemdelingen en buitenlanders.

De integratie werkt niet, zoveel is duidelijk. Telkens wanneer de integratietheorieën in de praktijk gebracht worden, loopt het grondig fout. De burgemeesters van de grootsteden die voortdurend te kampen hebben met het vreemdelingenprobleem kunnen ervan meespreken. Onlangs verklaarde de Antwerpse burgemeester Bob Cools in de *Gazet van Antwerpen* (11.6.90) dat het "tijd wordt om op te houden met een samenlevingsmodel te propageren dat we niet kunnen waarmaken."

De voorstellen die in dit hoofdstuk geformuleerd worden, gaan regelrecht in tegen de politiek van regering en Koninklijk commissariaat. De vreemdelingenstroom is omkeerbaar, maar hoe langer we wachten, hoe moeilijker het wordt.

DE IMMIGRATIE STOPPEN

In het derde rapport D'Hondt (december 1990) wordt zwart op wit aangetoond dat in de periode 1990-2010, zonder nieuwe immigratie, het aandeel van de vreemde actieve bevolking van 9,4 naar 14,2 % zal stijgen.

De Noordafrikaanse vreemdelingen zelf zijn zich hier maar al te goed van bewust. Onder de titel 'De gastarbeiders, de Belgen van het jaar 2000' lezen we in het dagblad 'Tunis-Hebdo' (28.1.90): "Het aantal Magrebinse vreemdelingen zal in België alleen maar blijven stijgen: nu

reeds zijn 37% van de in België verblijvende Noordafrikanen jonger dan 15 jaar, terwijl momenteel 25% van de Belgen ouder is dan 60 jaar. Jaarlijks worden gemiddeld 8500 Magrebijnen via naturalisatie Belg. Hierdoor kunnen zij gemakkelijk aan werk geraken in het openbaar ambt en kunnen zij arbeidsvergunningen A bemachtigen. De naturalisatie biedt allerlei voordelen. Een gastarbeider drukte het zo uit: 'De Belgische nationaliteit verwerven, verandert uiteindelijk niet veel. Je huiskleur en je naam blijven immers dezelfde.' Hoe dan ook, de Magrebijnen zullen de Belgen van het jaar 2000 zijn."

De spectaculaire aangroei van het aantal niet-Europese vreemdelingen is een ernstig probleem dat een dubbele bedreiging voor ons volk vormt. Het volstaat immers niet om de grenzen van ons land of van Europa waterdicht te maken. De kanker van het vreemdelingenprobleem heeft zich immers reeds hier bij ons genesteld en woekt verder. De in 1974 afgekondigde immigratiestop wordt via allerlei uitzonderingsmaatregelen (gezinshereniging, politieke vluchtelingen...) voortdurend omzeild. Ook de regering leverde sinds '74 met de regelmaat van een klok nieuwe arbeidsvergunningen aan niet-Europese vreemdelingen af.

Alleen een algemene immigratiestop kan een halt toeroepen aan de stroom vreemdelingen en vluchtelingen die jaarlijks ons land blijven binnenvallen. Vooral de afschaffing van de gezinshereniging, een strenge aanpak van de schijnhuwelijken en een verregaande verstrakking van de immigratiewetten kan ervoor zorgen dat de immigratiestop ook in de praktijk daadwerkelijk functioneert.

Een volledige immigratiestop is een eerste en wellicht de belangrijkste voorwaarde om te kunnen starten met de organisatie van de bege-

leide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst. Het heeft immers totaal geen zin om enerzijds een terugkeerbeleid te voeren, terwijl nieuwe vreemdelingen en vluchtelingen langs de achterdeur het land binnensijpelen.

DE VLUCHTELINGENPLAAG TEGENHOUDEN

De voorstanders van de integratie proberen het probleem van de politieke vluchtelingen zoveel mogelijk los te koppelen van de gastarbeidersproblematiek. Nochtans is de oncontroleerbare toevloed van kandidaat-politieke vluchtelingen een voortzetting van de immigratiestroom van Zuid naar Noord. Het feit dat negentig procent van de kandidaat-politieke vluchtelingen en asielzoekers nooit het statuut van politiek vluchteling krijgen, bewijst dat het hier voornamelijk over een nieuw soort goudzoekers gaat.

In 1990 verbleven in totaal reeds meer dan 22.000 asielzoekers in ons land. Het aantal kandidaat-politieke vluchtelingen stijgt jaarlijks. In 1981 vroegen 2.449 vreemdelingen het statuut van politiek vluchteling aan. In 1989 waren dat er reeds 8.112 en één jaar later reeds 12.964.

Het jaarlijks aantal aanvragen in West-Europa steeg op nauwelijks tien jaar tijd van 29.900 (1977) tot 190.000 (1988).

Het overgrote deel van de asielzoekers zijn Afrikanen en Aziaten. In 1989 bestond 19% van de kandidaten uit Chanezen, 13% waren Turken. De Zaïrezen waren goed voor 10%. Chinezen, Indiërs en Pakistani namen elk 7% voor hun rekening.

De belastingbetaler moet jaarlijks handenvol

geld afdragen om in het onderhoud van deze nieuwe immigranten te voorzien. In 1986 werd de opvang van deze 'vluchtelingen' begroot op 654 miljoen fr. Drie jaar later, in 1989, werd onder dezelfde begrotingspost bijna het drievoudige ingeschreven (1698 miljoen fr.) Het aantal vluchtelingen steeg op korte tijd zo vlug dat het spreidingsplan van Staatssecretaris Miet Smet volledig in het honderd liep. De gehanteerde spreidingsnorm van 1 kandidaat-politieke vluchteling per 1000 inwoners kan niet meer gehandhaafd worden. In plaats van deze vreemdelingen te spreiden worden momenteel overal in Vlaanderen opvangcentra opgericht. In Westende, Oostende, Brugge, Koksijde, Willebroeck, Avelgem en Brussel werden reeds dergelijke centra ingeplant. Turnhout en Overpelt komen binnenkort aan de beurt.

In plaats van de symptomen te bestrijden moet de overheid proberen de problemen ten gronde aan te pakken. In de toekomst mogen nog enkel kandidaat-politieke vluchtelingen uit Europese landen op ons grondgebied toegelaten worden. In afwachting hiervan, moeten dringend een aantal concrete maatregelen genomen worden:

1. Politieke vluchtelingen moeten terugkeren naar hun land van herkomst wanneer de politieke moeilijkheden opgelost zijn;
2. De erkenningsprocedure moet tot een minimum beperkt worden (maximum 3 maanden);
3. Kandidaat-politieke vluchtelingen mogen hier niet tewerkgesteld worden;
4. OCMW's mogen geen materiële steun verlenen aan geweigerde kandidaat-politieke vluchtelingen en illegalen;
5. Effectieve repatriëring van geweigerde kandidaat politieke vluchtelingen;
6. Werkloosheidsvergoedingen en kinderbijslag

dienen afgeschaft te worden voor niet-Europese politieke vluchtelingen en asielzoekers;

7. Kandidaat-politieke vluchtelingen dienen in afwachting van hun erkenning opgevangen te worden in gesloten instellingen.

HARDE AANPAK VAN ILLEGALEN EN CRIMINELEN

Ongeveer tien procent van het totaal aantal vreemdelingen verblijft hier illegaal. Minister van Justitie Wathélet schat het aantal clandestienen op tachtigduizend, misschien negentigduizend. De Antwerpse burgemeester Bob Cools liet zich ooit ontvallen dat één op drie van de vreemdelingen die in zijn stad aan een paspoortcontrole onderworpen worden, hier clandestien verblijven. Paula D'Hondt noemt de steeds groter wordende groep illegalen in haar boekje 'Mens voor mens' een regelrechte plaag. Het overgrote deel van deze illegale vreemdelingen zijn Noord-afrikanen en Turken die de immigratiestop proberen te omzeilen en geweigerde kandidaat-politieke vluchtelingen.

"Een vliegtuig vol clandestiene vluchtelingen is een bewijs van onmenselijkheid" beweert D'Hondt. Sinds de christendemocraat Wathélet op justitie de plak zwaait, is het beleid nog maar eens versoepeld. Ook voor wat de aanpak van criminele vreemdelingen betreft, doet de huidige Minister van Justitie het heel wat kalmer dan zijn voorganger. Jean Gol aarzeld niet om ook criminele vreemdelingen van de tweede en derde generatie na het uitzitten van hun straf het land uit te wijzen. Wathélet versoepelde het uitwijzingsbeleid en bepaalde dat in België geboren

vreemdelingen niet meer mochten uitgewezen worden en dat 'immigranten' die hier 10 jaar verblijven enkel na een gevangenisstraf van minstens 5 jaar het land mogen worden uitgezet.

Van een harde aanpak van illegale en criminele vreemdelingen is zeker geen sprake. Enkele jaren geleden werd de vreemdelingenpolitie afgeschaft en vervangen door het vreemdelingenbureau. Deze dienst, die afhangt van de staatsveiligheid, beschikt over een eigen bureau (het fameuze bureau C) dat de strijd tegen de clandestiene immigratie moet organiseren en coördineren. Op heel deze dienst werken welgeteld negenentwintig personen. Bedolven onder bergen papierwerk en administratie verlaat niemand ooit zijn bureau.

Het repatriëringsbudget waaruit geput wordt om illegale immigranten een enkel ticket richting vaderland te bezorgen, bedraagt amper veertig miljoen. Concreet betekent dit de uitwijzing van gemiddeld jaarlijks 400 illegalen. Aan dit tempo duurt het nog tweehonderdvijfentwintig jaar vooraleer de geschatte negentigduizend illegalen allemaal het land uit zijn...

Als er ondertussen geen nieuwe bijkomen, natuurlijk. De aanpak van de clandestienplaag moet kordaat, streng en met een maximale inzet aan middelen gebeuren. Daarom ook volgende voorstellen:

1. Oprichten van een vreemdelingenpolitie (getalsterkte minimum vijfhonderd);
2. De personeelssterkte van het bureau C van het vreemdelingenbureau opvoeren tot minimum 250 personen;
3. Onmiddellijke uitwijzing van illegalen naar hun land van herkomst;
4. Afschaffing van het niet-verwijderingsprincipe voor vreemdelingen die in België geboren zijn of er school lopen;

5. Strengere bestaaf van werkgevers (koppelba-zen) die illegalen tewerkstellen;

6. Verhoging van het repatriëringsbudget (mini-mum 200 miljoen) en verlaging van de kostprijs van de repatriëring door het inzetten van le-gervliegtuigen;

7. Oprichting van een aparte, gesloten instelling voor clandestiene vreemdelingen in afwachting van de terugkeer.

ONZE WIJKEN HEROVEREN

Het sociaal leven in vreemdelingenwijken en -ge-meenten sterft langzaam maar zeker uit. De ont-volking en de geleidelijke veroudering van de au-tochtone wijkbewoners liggen aan de basis van dit fenomeen. Tien, vijftien jaar geleden telde elke volkse wijk in onze grootsteden een groot aantal socio-culturele verenigingen. Het verenigings-leven zorgde voor een samenhangend gevoel en solidariteit tussen de wijkbewoners. Men voel-de zich thuis in de wijk waar iedereen iedereen kende.

Het sociaal weefsel van deze getto-wijken wordt de jongste jaren systematisch overgeno-men en ingepalmd door de 'nieuwe' wijkbewon-ers, de islamitische vreemdelingen. Aangespoord door de stedelijke en centrale overheid schoten de islamitische vrouwenkringen en mohamme-daanse jeugdclubs als paddestoelen uit de grond. De meeste van deze verenigingen en organisaties organiseren zich in en rond de plaatselijke mos-kee. De moskee is voor de islamieten trouwens veel meer dan alleen maar een gebedsplaats. De moskee is de plaats waar een belangrijk deel van het dagelijks leven van de islamiet zich afspeelt en waar het islamitische verenigingsleven gecen-

traliseerd wordt. De inplanting van moskeeën in buurten, wijken en gemeenten benadrukt en bevestigt het blijvend karakter van de aanwezigheid van de Noordafrikanen in ons land. Op minder dan geen tijd kan men het straatbeeld in deze getto-wijken zien veranderen. Een, twee, soms drie moskeeën, koranscholen en gebedshuizen per wijk, een Marokkaanse slager of Turkse kruidenier op iedere hoek, Arabische opschriften op elke winkelruit en gesluierde vrouwen en Berbers pratende mannen op de stoep, maken van dit soort buurten op korte tijd een Mohammedaans getto.

De vervreemding, de verkrotting, de verpaupering, de islamisering, de ontworteling en het gevoel van onveiligheid zijn problemen die heel nauw met elkaar verwant zijn. Via krotbelastingen, renovatiepremies, speelpleinen en groenvoorzieningen her en der proberen de stads- en gemeentebesturen de ontvolking en de verloedering van deze buurten en wijken tegen te gaan. Zonder succes. Veel meer dan pleisters op een houten been zijn dit niet. De Antwerpse burgemeester Bob Cools dacht de oplossing gevonden te hebben in de concentratie van de Noordafrikaanse vreemdelingen in getto-wijken. Paula D'Hondt verzet zich hiertegen en pleit onomwonden voor de spreiding. "Integratie betekent geen gettovorming, niet in de scholen, noch in de wijken. Wij pleiten voor een zo groot mogelijk spreidingsbeleid...", zei de Koninklijke Commissaris in het politieke praatprogramma 'De Zevende Dag' (10.6.90). De spreiding heeft volgens D'Hondt de integratie tot gevolg. De integratie moet er volgens haar op termijn toe leiden dat "de minderheden kunnen deelnemen aan het beleid". In mensentaal heet dit: het verlenen van stemrecht aan gastarbeiders.

Het gekibbel over spreiding of concentratie

als middel tot integratie is een valse discussie. De spreiding is om praktische en politieke redenen uitgesloten, de concentratie werkt de getto-vorming in de hand en verhindert iedere vorm van integratie. Het enige realistische alternatief is de terugkeer. In afwachting van die repatriëring moeten we de vreemdelingen voorbereiden op hun toekomst in het land van herkomst.

Aangezien zij reeds samenleven in getto-wijken komt het er enkel nog op aan hen duidelijk te maken dat hun verblijf hier tijdelijk is en dat zij zich dienen klaar te maken voor de terugkeer. Tegelijkertijd moet een heroveringspolitiek gevoerd worden waarbij de tot kasba's en soeks verworpen volkswijken door een agressief beleid teruggegeven worden aan de eigen bevolking. Een eerste stap in deze heroveringsstrategie is zeker het terugdringen van het aantal moskeeën. Eerder reeds werd door het Vlaams Blok een Antwerps moskee-plan voorgesteld waarbij in de plaats van twintig islamitische gebedsplaatsen heren der verspreid over de stad, één centrale en tijdelijke gebedsruimte buiten de stad ter beschikking zou gesteld worden. De afbouw van het aantal moskeeën, koranscholen, Turkse en Marokkaanse café's en jeugdclubs gaat hand in hand met het terugdringen van de islamisering van onze steden.

ONDERWIJS: DE SLEUTEL VOOR DE TERUGKEER

"Stel dat de migranten uitgedreven worden: hoe gaan ze dat doen? Op boten zetten, op wagons? Dat weten ze niet. En ondertussen worden hier mensen geboren, worden ze ziek, gaan ze naar school. Wat vind je daarover in het programma

van het Vlaams Blok? Zero." (Paula D'Hondt in een interview met 'De Morgen', 21.11.90) D'Hondt vergist zich eens te meer. Het Vlaams Blok heeft steeds duidelijk gezegd dat het naar huis sturen van de Noordafrikaanse vreemdelingen zonder enige voorbereiding catastrofale gevolgen zou hebben voor de Derde-Wereld-landen. We helpen landen als Marokko en Turkije geen stap vooruit door hen op te zadelen met een groep onwortelde analfabeten.

De terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun vaderlanden biedt echter heel wat nieuwe kansen aan deze ontwikkelingslanden. Zij hebben immers dringend nood aan geschoolde werkrachten en jonge afgestudeerden... die hier momenteel bij ons aanwezig zijn. De tweede en derde generatie vreemdelingen genieten hier het voorrecht een gedegen opleiding te krijgen. Iets waar ze in hun eigen land alleen maar kunnen van dromen. In feite is het hun morele plicht om terug te keren naar hun eigen vaderland en daar, met de hier verworven kennis, mee te helpen aan de ontwikkeling van het land en de ontplooiing van het eigen volk. De politiek van gedwongen integratie verbreekt op een autoritaire en kunstmatige manier de band met het vaderland. De terugkeer moet voorbereid worden in het onderwijs. Via een autonoom onderwijsnet moeten de gastarbeiderskinderen opnieuw kennis maken met hun eigen cultuur en taal. De onderwijsprogramma's moeten zodanig opgesteld worden dat ze deze kinderen voorbereiden op de reïntegratie in de eigen maatschappijen klaarstomen voor de specifieke taak die hen te wachten staat. Aansluitend op deze voorbereidingen moeten via de fondsen voor ontwikkelingshulp huisvestings- en tewerkstellingsprojecten gefinancierd en opgestart worden die de terugkeer soepel en vlot laten verlopen.

DE TERUGKEER ORGANISEREN

Aan de basis van het terugkeerplan ligt de splitsing van de sociale zekerheid. Het invoeren van een apart systeem van sociale zekerheid voor Europese en niet-Europese gerechtigden betekent dat iedere groep zelf zal moeten instaan voor de financiering van het S.Z.-systeem.

Bij hun terugkeer naar hun land van herkomst worden de S.Z.-bijdragen van de vreemdelingen gekapitaliseerd. Op deze manier moedigen we de terugkeer aan en krijgen de vreemdelingen tevens waar ze recht op hebben. Ook de werkgevers moeten hun bijdrage leveren om de terugkeer op een vlotte en menswaardige manier te laten verlopen. Werkgevers die gastarbeiders tewerkstellen dienen een deel van de patronale S.Z.-bijdrage te storten in een reïntegratiefonds.

Tevens moeten deze werkgevers per tewerkgestelde niet-Europese vreemdeling een bijkomende belasting betalen die eveneens in het reïntegratiefonds terecht komt.

Van een eventuele terugkeer zal echter pas sprake zijn van zodra de vele voordelen waarover de niet-Europese vreemdelingen ongelimiteerd kunnen genieten, afgeschaft of tot een minimum beperkt worden.

Het progressief verminderen van de kinderbijslag voor niet-Europeaanen, het afschaffen van de kinderbijslag voor kinderen die opgevoed worden in het buitenland, het beperken van de werkloosheidsvergoedingen voor niet-Europese vreemdelingen, het uitwijzen van niet-Europese vreemdelingen na een periode van drie maanden werkloosheid en de verplichting om na een periode van werkloosheid werk te zoeken in dezelfde sector moeten zeker deel uitmaken van deze ontmoedigingspolitiek.

In het eerstvolgende rapport van de Club van Rome wordt de islamisering van Europa één van de meest nijpende problemen van de nabije toekomst' genoemd. Een van de medeoprichters van de Club van Rome, dr. Alexander King, waarschuwt voor een islamitische bezetting van Zuid-Europa en de geleidelijke kolonisering van de rest van het continent. Het einde van de westerse beschaving is in zicht.

De gastarbeiders en de politieke vluchtelingen die hier nu reeds verblijven zijn slechts de voorbode van een massale invasie vanuit de ontwikkelingslanden naar onze gewesten.

De halfzachte prietpraat van D'Hondt over tolerantie en medemenselijkheid verblindt velen. Net zoals de weg naar de hel geplaveid is met goede voornemens, wordt het destructieve beleid van Paula D'Hondt gekenmerkt door verkeerdt begrepen principes en naïef beleden idealen. In plaats van ons tegen deze nieuwe invasie te wapenen en ons verzet te organiseren, ontvangen we de stoottroepen van deze nieuwe kolonisatoren met open armen.

MULTI-RACIALE WAANZIN

De anti-racistische profeten hopen via dit scenario hun multi-raciale droom waarheid te zien worden. Voor hen is de pluriculturele maatschappij onafwendbaar en tevens alles-zaligmakend.

Niets is echter minder waar.

De smeltkroes van volkeren en culturen leidt tot de zelfvernietiging van ieder volk. Voor de pro-immigratielobby is de politiek van gedwongen integratie het paard van Troje waarmee de multi-raciale samenleving wordt binnengehaald.

Zonder het wellicht zelf te beseffen effent Paula D'Hondt de weg voor een nieuwe wereldorde die komaf zal maken met de verscheidenheid en de eigenheid van ieder volk. Deze 'one-world'-samenleving komt neer op de gelijkstelling van de mensheid, wat zeker geen verrijking maar alleen een verschraving, een nivellering op cultureel en etnisch vlak inhoudt. De ex-directeur van de Wereldgezondheidsorganisatie, G. Brock Chisholm, verstrekte begin de jaren zeventig reeds richtlijnen hoe deze nieuwe wereldorde tot stand dient te komen:

"We moeten een beperking van het aantal geboorten nastreven en anderzijds moeten we vooral de huwelijken tussen partners van verschillende rassen doen toenemen teneinde één en hetzelfde mensenras over heel de wereld te laten ontstaan, dat afhangt van één centrale overheid."

WIE TREKT AAN DE TOUWTJES ?

Het 'anti-racisme' is het nieuwe actiepunt bij uitstek van de socialistische en progressieve beweging.

De secretaris van het centraal comité van de Sovjetrussische communistische partij, Anatoli Dobrynine, zei hierover dat "de klassenstrijd vandaag alleen maar tot een goed einde kan gebracht worden wanneer de socialistische beweging zich wapent met de slogans en de argumenten van het universele humanistische mun-

dialisme."

Na de val van de Muur en het failliet van het communisme, is het mundialisme en het 'anti-racisme' de nieuwe politieke ideologie van het internationaal socialisme geworden. De immigratiestroom van Zuid naar Noord past in hun kraam. Het uiteindelijke doel is immers de smeltkroes van volkeren en culturen, de multi-raciale maatschappij.

Het 'anti-racisme' is de hefboom om dit alles te verwezenlijken.

ANTI-RACISTISCHE DOGMA'S

Door van het 'anti-racisme' een nieuw soort dogma te maken, wordt ieder verzet tegen de kolonisatie van ons volk onmiddellijk in de kiem gesmoord. Wie zijn mond durft te roeren, krijgt het etiket 'racist' opgekleefd.

Iedereen die zich uitspreekt voor de begeleide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst wordt direct als een soort pestijder uit het politieke debat gesloten.

Voor de profeten van de rechten van de mens bestaat er maar één soort racisme: het blanke racisme. Alleen een blanke kan zwarten, bruinen of gelen discrimineren. Het omgekeerde is uitgesloten.

Door de terugkeer-idee constant te associëren met vreemdelingenhaat en racisme probeert men iedereen die deze mening deelt te culpabiliseren. Bang om met de vinger gewezen te worden, haast de man in de straat zich om zich van dit aangebrande en gecompromitteerde ideeëngoed te distancieren. Alhoewel weinigen het openlijk toegeven, staat het merendeel van de bevolking

niet achter de integratie-theorieën. Het komt er voor ons op aan de burger ervan te overtuigen dat hij de multi-raciale schijnwaarden en de opgedrongen schuldcomplexen overboord moet gooien. Het gezond verstand moet primeren op de anti-racistische dogma's.

DE ISOLATIEPOLITIEK DOORBREKEN

De terugkeer bepleiten is verboden, wie het toch doet is een racist.

Pas wanneer dit taboe doorbroken is, zal de zwijgende meerderheid van de bevolking zich roeren. De voorstanders van de repatriëring zullen dus eerst en vooral een strategie moeten ontwikkelen om de isolatiepolitiek die tegen hen gevoerd wordt, te doorbreken.

Op korte termijn speelt de polarisering tussen het Vlaams Blok en de andere, 'democratische' partijen, die onder andere door Paula D'Hondt bewust in de hand gewerkt wordt, enkel en alleen in de kaart van het Vlaams Blok. Vele kiezers herkennen zich in deze 'underdog'-partij. Om te kunnen overleven is het voor het Vlaams Blok echter noodzakelijk om zijn politiek programma aanvaardbaar of op zijn minst bespreekbaar te maken. Met hun anti-Vlaams Blok protocollen, -betogingen en -verklaringen bestendigt de Bende van Vijf (CPV, VU, SP, PVV en Agalev) de electorale groei van het Vlaams Blok. De opkomst van deze rechts-radicalen partij, gedeeltelijk veroorzaakt door de boycot, zal de andere partijen verplichten Vlaams Blok-standpunten over te nemen. Op deze manier doorbreekt het Vlaams Blok het isolement waarin het zit opgesloten, verwerft het politieke geloofwaardigheid en ontsnapt het aan de wurggreep van de traditio-

nele partijen. De bocht die de liberalen vlak na de verkiezingen hebben gemaakt, toont aan dat deze strategie werkt. De Europese verkiezingsuitslag (het Vlaams Blok steeg van 2,1 naar 6,6 %) deed PVV-voorzitter Guy Verhofstadt besluiten om de liberale wagon aan de Vlaams Blok-trein te hangen. De PVV pakte uit met een aantal voorstellen over het vreemdelingenbeleid die afgekeken waren van het Vlaams Blok.

Met heel deze operatie willen de liberalen de schade beperken. De PVV weet dat het geen kiezers van het Vlaams Blok terugwint, Verhofstadt vermijdt wel dat hij er nog meer aan de Vlaams-nationale partij verliest. De kiezer herkent immers het origineel.

Voor het Vlaams Blok is de 180°-bocht van de PVV een goede zaak. Het bewijst immers de uitvoerbaarheid van het terugkeerplan en het vergroot de geloofwaardigheid van onze partij. Diegenen die beweerden dat een stem voor de partij van Karel Dillen een verloren stem was, krijgen nu lik op stuk. Het Vlaams Blok weegt op de politiek, zoveel is duidelijk. Bedankt PVV.

De nieuwe marsrichting van de PVV toont aan dat de anti-Vlaams Blok-strategie zich keert tegen de politieke klasse zelf, of wie een put graaft voor een ander, valt er zelf in!

HET GEZOND VERSTAND AAN DE MACHT

Men moet geen minister, geen Koninklijke Commissaris of hoogleraar te zijn om in te zien dat het 'Eigen volk eerst'-principe niets met racisme maar alles met gezond verstand te maken heeft.

Het is een normaal, weloverwogen en algemeen toegepast beginsel, een ongeschreven wet die door iedereen gerespecteerd en nageleefd

wordt. Op de allereerste pagina van haar pamflet 'Mens voor mens' schrijft Paula D'Hondt dat "de kleine man zich -vandaag nog meer dan gisteren- in de steek gelaten voelt door de politieke klasse". D'Hondt legt de vinger op de wonde. Ze stelt de juiste diagnose, alleen de remedie is verkeerd. In plaats van de te luisteren naar wat de 'kleine man' te vertellen heeft, formuleert ze zelf een alternatief dat haaks staat op de ervaringen van de burgers. En de argumenten van de tegenstanders van het integratiebeleid doet ze gemakkelijkheidshalve af als 'domheid'.

De ideeën van Paula D'Hondt worden niet gedeeld door de bevolking. Verschillende opiniepeilingen hebben aangetoond dat de meerderheid van ons volk kiest voor de begeleide terugkeer van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst. In plaats van via integratie en positieve discriminatie de vreemdelingen een voorkeursbehandeling te laten genieten, zou men veel beter luisteren naar diegenen die dag in dag uit met de problemen geconfronteerd worden. De pleidooien van D'Hondt voor verdraagzaamheid en solidariteit laten deze mensen siberisch koud. Zij willen dat er eindelijk eens geluisterd wordt naar hun problemen en grieven. Die van de Seefhoek, Molenbeek en de Muide hebben trouwens heel wat te vertellen.

Regering en traditionele partijen hebben zich echter opgesloten in hun kastelen en partijcirkels. Paula D'Hondt schrijft dikke nota's waar niemand een jota van begrijpt. De kloof tussen politiek en dagelijks leven is onoverbrugbaar geworden. De Wetstraat minacht de kiezer en de kiezer veracht de Weststraat. In dit land staat het volk niet achter zijn politici, maar ondergaat ze. Paula D'Hondt weet dit en speelt hier handig op in: "Het Vlaams Blok profiteert van de situatie om aan demagogie te doen" zegt ze.

Wel integendeel, het Vlaams Blok zegt enkel luidop wat de burger stilletjes denkt. Het Vlaams Blok wil het gezond verstand aan de macht.

HET TIJ DOEN KEREN

In haar boekje 'Mens voor mens' noemt Paula D'Hondt het racisme een ziekte. Als racisme een ziekte is, dan zijn de integratie-voorstellen de microben, de verspreiders van deze ziekte.

De politiek van gedwongen integratie die moet leiden naar een multi-culturele samenleving zal altijd het verzet van de bevolking oproepen. Men zadelt de autochtonen op met een vreemde cultuur én men ontwortelt de vreemdelingen. De inwoners van Borgerhout, de Geuzenberg of St. Joost-ten-Node lopen niet echt warm voor de multi-raciale maatschappij.

"Het idee van een zogenoemd multi-culturele samenleving is een waandenkbeeld. Het multi-culturele bestaat niet" zegt Mark Grammens in zijn 'Journaal', "het is een illusie van hen die laten we zeggen in Liedekerke of Kerksken wonen, en af en toe bij de Chinees gaan eten."

Verheugend is dat de voorstanders van de integratie langzaam maar zeker schoorvoetend op hun stappen terugkeren. De uitspraken van Verhofstadt en de bocht die PVV en PRL na de Europese verkiezingen hebben genomen, zijn bemoedigend. De voorstanders van een geleide terugkeerpolitiek halen stilaan gelijk. Het is mogelijk om het tij te doen keren. In afwachting en als voorbereiding op de repatriëring van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst is het nu dringend noodzakelijk om volgende 10 voorstellen onmiddellijk te realiseren:

1. De immigratiestop waterdicht maken (afschaffen van de gezinshereniging en het onmogelijk maken van schijnhuwelijken);
2. Effectieve repatriëring van de illegaal in ons land verblijvende vreemdelingen;
3. Uitwijzing van vreemdelingen die een veroordeling hebben opgelopen van minstens drie maanden effectieve gevangenisstraf;
4. Intrekking van de erkenning van de islamitische eredienst;
5. Oprichting van een apart onderwijsnet voor vreemdelingen dat hen voorbereidt op de terugkeer naar het land van herkomst;
6. Repatriëring van vreemdelingen die langer dan drie maanden werkloos zijn;
7. Het asielrecht kan enkel nog door Europese politieke vluchtelingen ingeroepen worden.
8. Beperken van de kinderbijslag en de werkloosheids-vergoedingen voor niet-Europese vreemdelingen;
9. Invoeren van een bijkomende belasting voor werkgevers die niet-Europese vreemdelingen tewerkstellen;
10. Verstrakking van de nationaliteitswetgeving.

EIGEN VOLK EERST

De non-conformistische manier waarop Paula D'Hondt haar zaak verdedigt, dwingt respect af bij vriend en vijand. Uiteindelijk had zij zich er van af kunnen maken met enkele vage rapporten en evenveel algemene adviezen. Dat heeft ze niet gedaan.

Zoveel 'heilig vuur' had Martens van D'Hondt niet verwacht. Voor de regering was zij immers niet veel meer dan een bliksemafleider, een gemakkelijk alibi.

Niemand had durven denken dat D'Hondt zich in deze problematiek zo verbeten zou vastblijven. Misschien waren het de spottende krantenartikelen en de schampere opmerkingen in Kamer en Senaat die haar in de armen van de pro-immigratie-lobby hebben gedreven?

Naïef, gefrustreerd en onwetend heeft ze zich omringd met de 'fine fleur' van de anti-racistische maffia. Niet Paula D'Hondt, maar haar entourage bepaalt de inhoud van de nota's.

Verblind door hun engagement, gemanipuleerd door de troebelwatervissers van extreem-links en misbruikt door de politieke klasse hebben de nuttige idioten die het kabinet D'Hondt bevolken de kans gegrepen om hun multi-cultureel project door de strot van de burger te duwen.

Met de massale immigratie als voorwendsel, de integratie als paard van Troje, en het 'anti-racisme' als hefboom en alibi hopen zij hun gevaarlijke droom te kunnen verwezenlijken.

De dictatuur van de professionele anti-racisten en andere kamergeleerden moet plaats ruimen voor het gezond verstand van de 'kleine man' waarover D'Hondt het zo graag heeft.

De integratietheorieën moeten vervangen worden door het 'Eigen volk eerst'-beginsel.

Vlaanderen heeft te lang voor zijn eigenheid moeten vechten om nu overrompeld te worden door islamitische vreemdelingen. De overgrote meerderheid van de bevolking beseft dat het zo niet verder kan. De anti-racistische dogma's moeten doorbroken worden.

Weg met ons?

Neen, eigen volk eerst.